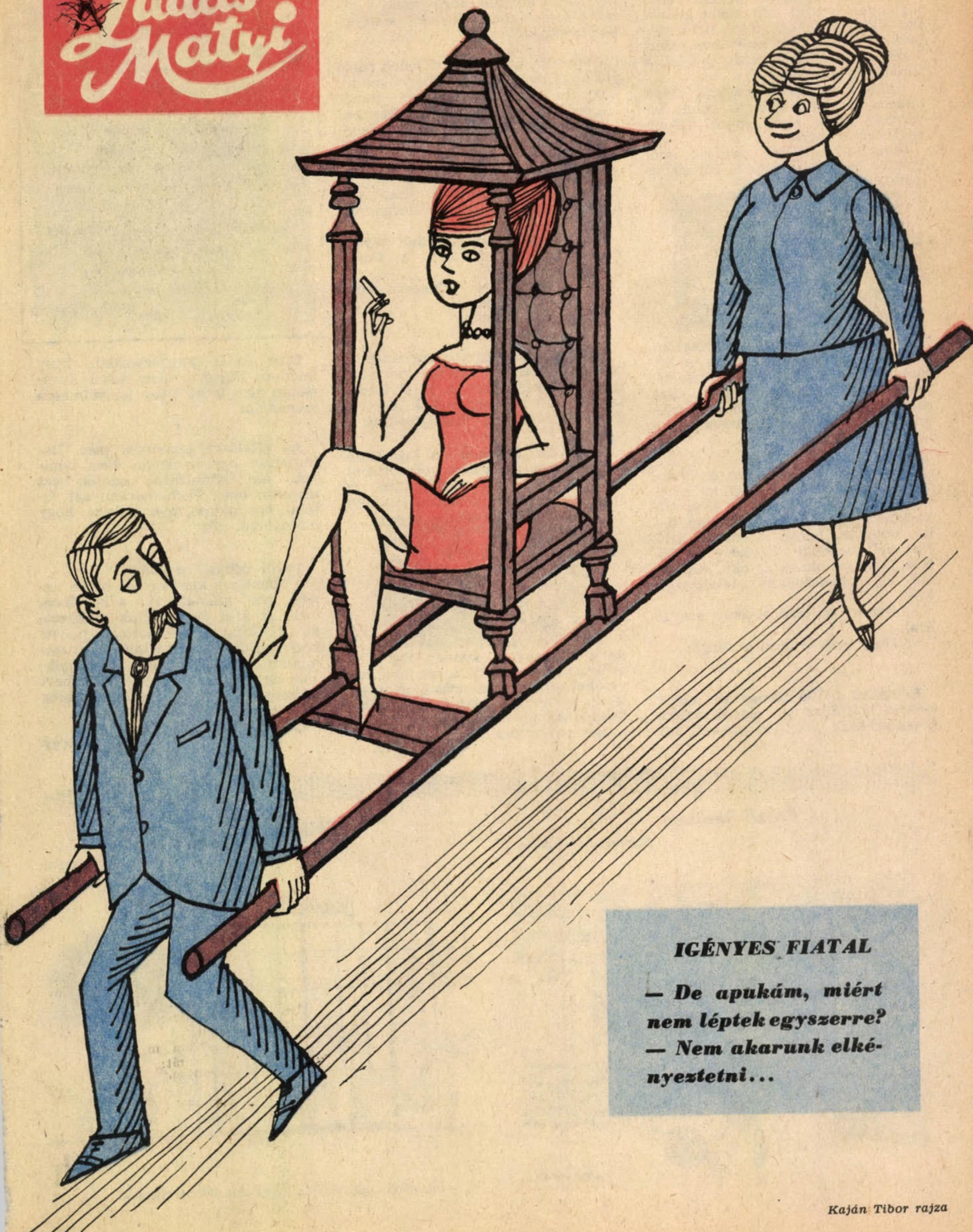
XVIII. évfolyam 40. szám. Ára: 1 forint 1962. október 4.

Ludas Matyi

IGÉNYES FIATAL

— De apukám, miért nem léptek egyszerre?
— Nem akarunk elkényeztetni...

Kaján Tibor rajza

Itáliai kóstoló

Bevezetőül engedjenek meg néhány olcsó aforizmát a méregdrága Itáliáról:

Itália a művészet országa, ahol legjobban a lírai költészetet kedvelik. Ugyanis minél több lírát költesz, annál jobban kedvelnek. Mert Itália a galambok országa, ahol a turisták a verebek.

Itália a tengerek országa, olyan tengeri hatalom, ahol két pohár ásványvíz többe kerül, mint nálunk egy liter csopaki.

Itália a régiségek országa, ahol kétezer éves házakban is laknak és nem csepeg a plafon. (!)

És Itália a szerelem, a romantika, a felejthetetlen élmények és a különleges ételek országa, ahol két hét után így sóhajt fel az ember: Csak még egyszer egyek odahaza borjúpörköltet kovászos uborkával!...

*

Olaszországban rengeteg az automata. Megfigyeltem, hogy az automatákba mondjuk egy 50 lírás cukorkánál legtöbbször nem egy darab ötvenest, hanem öt darab tízlírást kell bedobni. Hosszan tűnődtem, hogy mi ennek az oka, míg aztán egy „bennszülött" felvilágosított:

— Uram, egy nadrággomb ára 15 líra.

...Hogy milyen kicsi a világ!...

*

Rómában a Via Nomertana egyik előkelő boltjában az eladók valódi kecskeszakállt viseltek, amivel úgy látszik a cég osztályonfelüli voltát kívánták hangsúlyozni. Az árak borsosak voltak, de ez érthető. Igazán nem lehet kívánni, hogy valaki a római forróságban ingyen viseljen kecskeszakállt.

*

Caracalla császár fürdőjének romjainál elmondotta az idegenvezető, hogy a hatalmas fürdőben annak idején hangversenyeket is tartottak.

Most már legalább tudom, hogy mióta szokás énekelni a fürdőszobában.

*

Tessék, egy jellemző olasz vicc Milánó hatalmas gépkocsiforgalmáról.

Egy vidékről felkeveredett atyafi megszólít egy milánóit a Corso Sempionen:

— Mondja, signore, hogyan lehet itt a túloldalra jutni?

— Ott kell születni.

*

Az Itáliát eláraszto reklám-áradatból nekem egy szerény kis tábla tetszett a legjobban. A pisai ferdetorony alatt függesztették ki ezzel a szöveggel: Kössön életbiztosítást!

*

Nápolyban összesen két szemétkosarat láttam, az is üres volt, viszont az utcán annyi a szemét, mint az autó, ami nem kis dolog, mert annyi

az autó, mint a szemét. Egy hazánkban járt nápolyi a mi jóval kevesebb autónkra célozva megjegyezte, hogy imádja Pestet, mert sehol Európában nem lehet olyan kényelmesen parkírozni.

Erre én is megjegyeztem, hogy imádom Nápolyt, mert sehol Európában nem lehet olyan kényelmesen szemetelni.

*

Az általános köszönés: csao. Bemutattak egy nyolcvan éves néninek, aki búcsúzásul szintén azt mondta: csao. Nem mertem azt felelni: bon giorno, mert féltem, hogy huligánnak néz.

*

Végül néhány jótanács:

1. Rómában kerüljük az olyan üzletet, ahol pálmafa van a közelben, mert az árut nem tudjuk megfizetni. 2. Nápolyi mellékutcákban ne közlekedjünk a fal mellett, mert minimum vizesek leszünk. 3. Mindenütt óvakodjunk a spagettitől, mert Olaszországban két végtelen dolog van: a tenger és a spagetti.

Csao!...

Fülöp György

A bejárónő

Az új bejárónőről szólva
Juliska arca felragyog:
— Erről a nőről, hidd el, drágám,
Csak szépet és jót mondhatok.

A keze alatt ég a munka,
Oly rendes, pontos, mint a gép...
Szolid, szelíd, szerény és tiszta,
Szóval valódi mintakép.

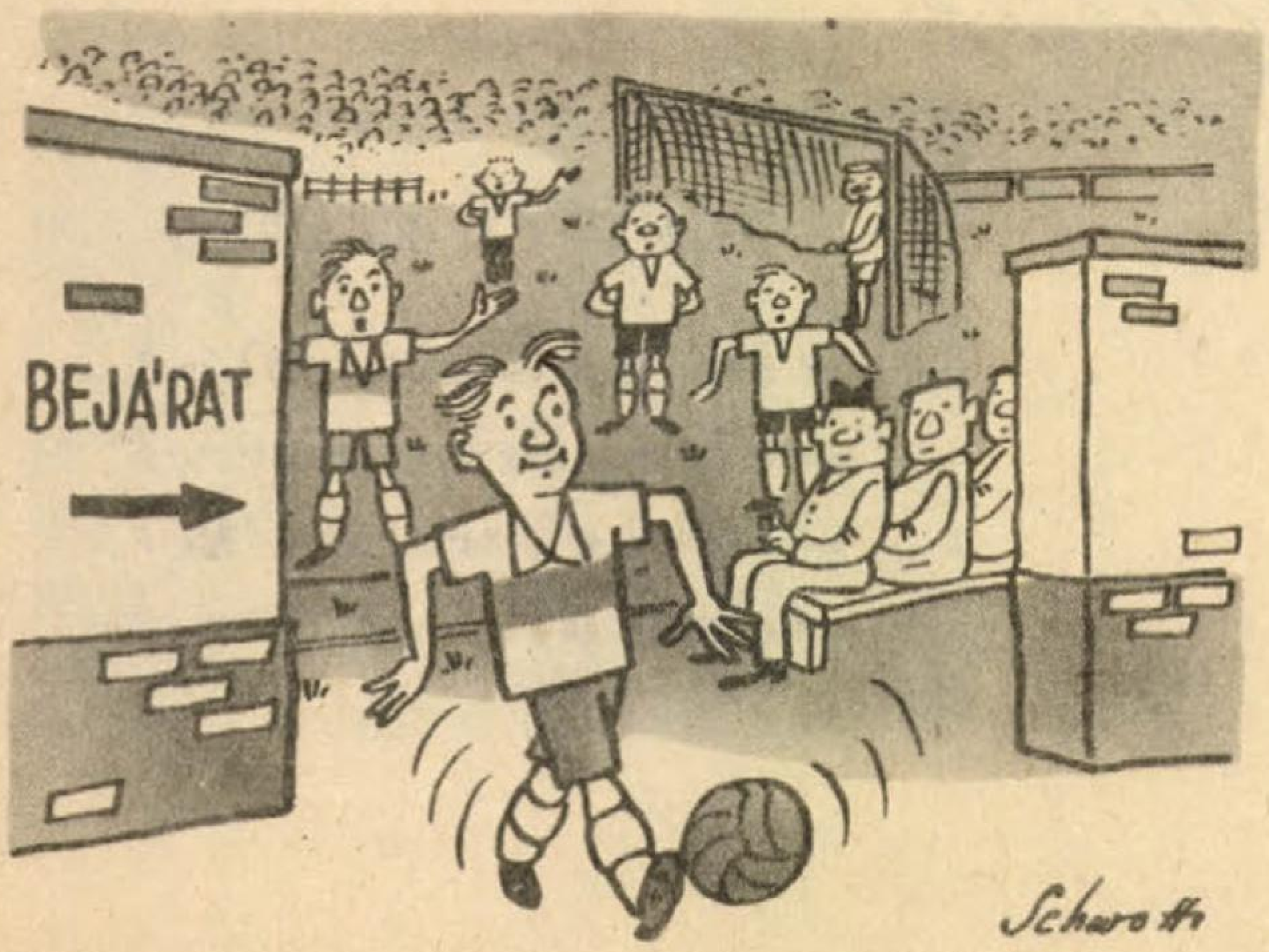
Mariska, szintén háziasszony,
Csak annyit kérdez elmerengve:
— Persze, úgy bántok ilyen kinccsel,
Mintha ő is családtag lenne?

— Jaj nem! Dehogy! — kiált Juliska —
Nem blamálhatjuk így magunk!
Hozzá mindig szeliden szólunk,
S fölöttébb kedvesek vagyunk.

Szőnyi Zoltán

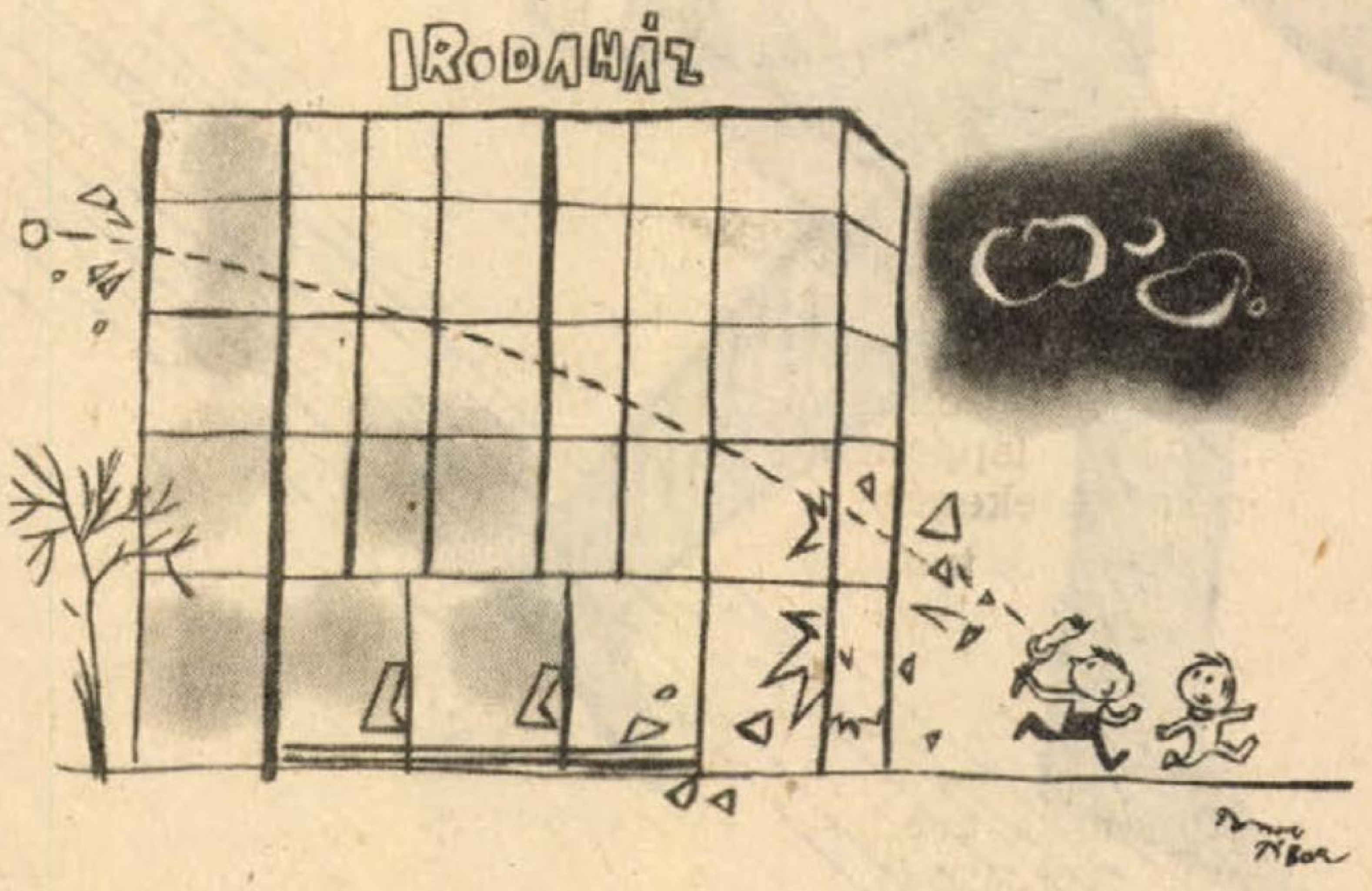
Önző játékos

Schwott Lajos rajza

Félkorszerűség

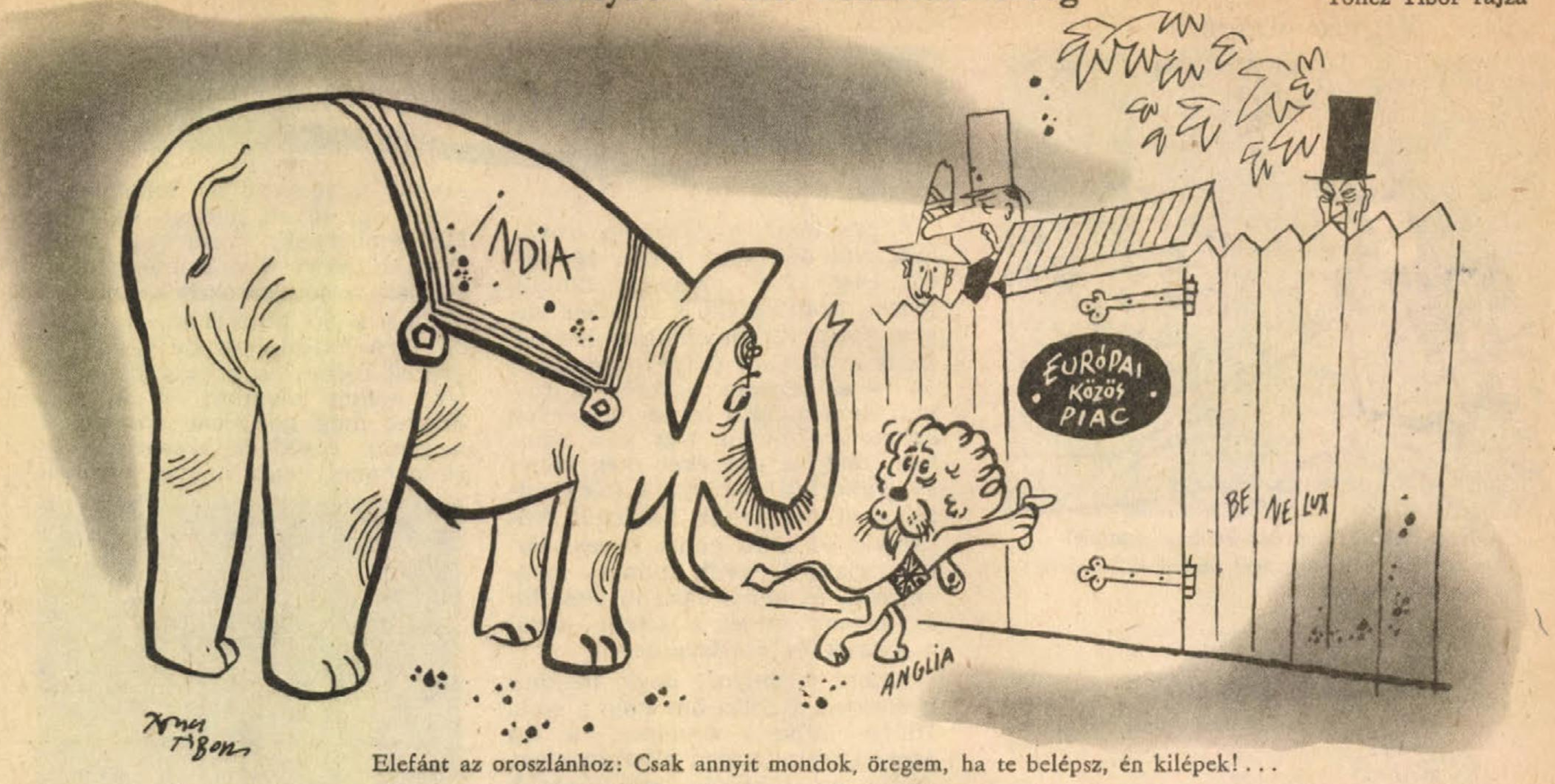
Toncz Tibor rajza

– Na nézd csak, tényleg üveg! Azt hittem plasztik!...

Veszélyben a brit nemzetközösség

Toncz Tibor rajza

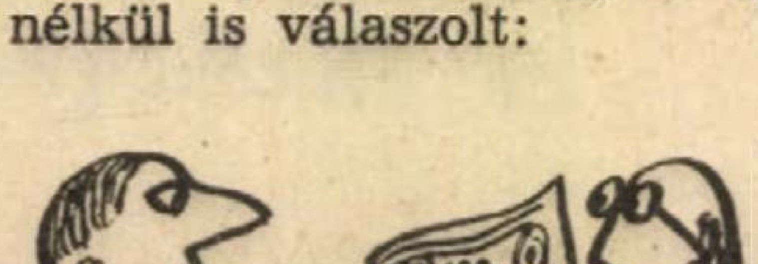
Elefánt az oroszlánhoz: Csak annyit mondok, öregem, ha te belépsz, én kilépek! . . .

KÖNNYELMŰ FELESÉG

Elemér barátom könnyedén megkérdezte:

— Tudnál nekem másodikáig adni egy százast?

Fanyalogva nyújtottam át. Mi ebben az üzlet? Legjobb esetben viszszakapom. Csodálkozásomat nem tudtam elfojtani. Elemér jól keres, a felesége is állásban van. Kettőjük havi jövedelmét ötezer forintra becsülöm. (Régebben az adóhivatal becsülte meg a keresetet, most az ismerősök.) Olcsóbérű lakásban élnek, egyetlen gyerek van a háznál, különösebb szenvedélynek nem hódolnak. Hogyan lehetséges, hogy Elemér mégis állandó pillanatnyi pénzzavarral küszködik? Barátom érezte vádaskodó pillantásomat, és kérdezés nélkül is válaszolt:

— Klári rendkívül könnyelmű. Elfolyik a pénz a kezében.

Megsajnáltam szegény fiút, és amikor legközelebb kettesben maradtam a feleségével, a családi büdzsére tereltem a szót. Nem vette zokon a régi baráttól. Úgy látszik, bűntudat lappangott benne, mert rögtön védekezett:

— Nem is tudja, milyen sok kell háztartásra. Havonta háromezer forint.

— Jójó, de hová folyik a többi pénz?

Kinyitotta gondosan elzárt fehérneműs szekrényét.

— Látja ezt a perselyt? Ez a nyaralási tartalék. Minden fizetésünkből belerakok 300 forintot. Itt van egy OTP-takarékkönyv, ebben gyűjtök karácsonyra. Január elseje óta havonként adózok. Ebben az arany-malacban az IBUSZ-nak spórolok: tavaszra a Tátrába készülünk egy hétre. Itt egy másik takarékkönyv — előre nem látott kiadásokra. Emberek vagyunk, jöhet egy betegség, isten őrizz. Ebben a piros dobozban gyűjtök Zsuzsika kelengyéjére. Jól ki akarom stafírozni a lányomat.

— Hány éves is a Zsuzsi?

— Februárban lesz hét. De tudja, én könnyelmű vagyok, szeretem jóelőre kiadni a pénzt.

Most már hódolattal néztem Klárira. De igyekeztem komor arcot vágni.

— Ha már így szétfolyik a pénz a kezében —, mondottam fennkölt hangon —, miért nem tartalékol minden másodikán Elemér zsebpénzére is bizonyos összeget?

Kivett a szekrényből egy rózsaszínű malacot. Kulcs lógott az oldalából.

— Tessék! Elemér magánkiadásaira minden másodikán berakunk 400 forintot.

Megrázta. Semmi nesz.

— Látja? Üres! Harmadikán már kiszedi!

Védelmére keltem a barátomnak: az övé, akkor veszi ki, amikor jól esik.

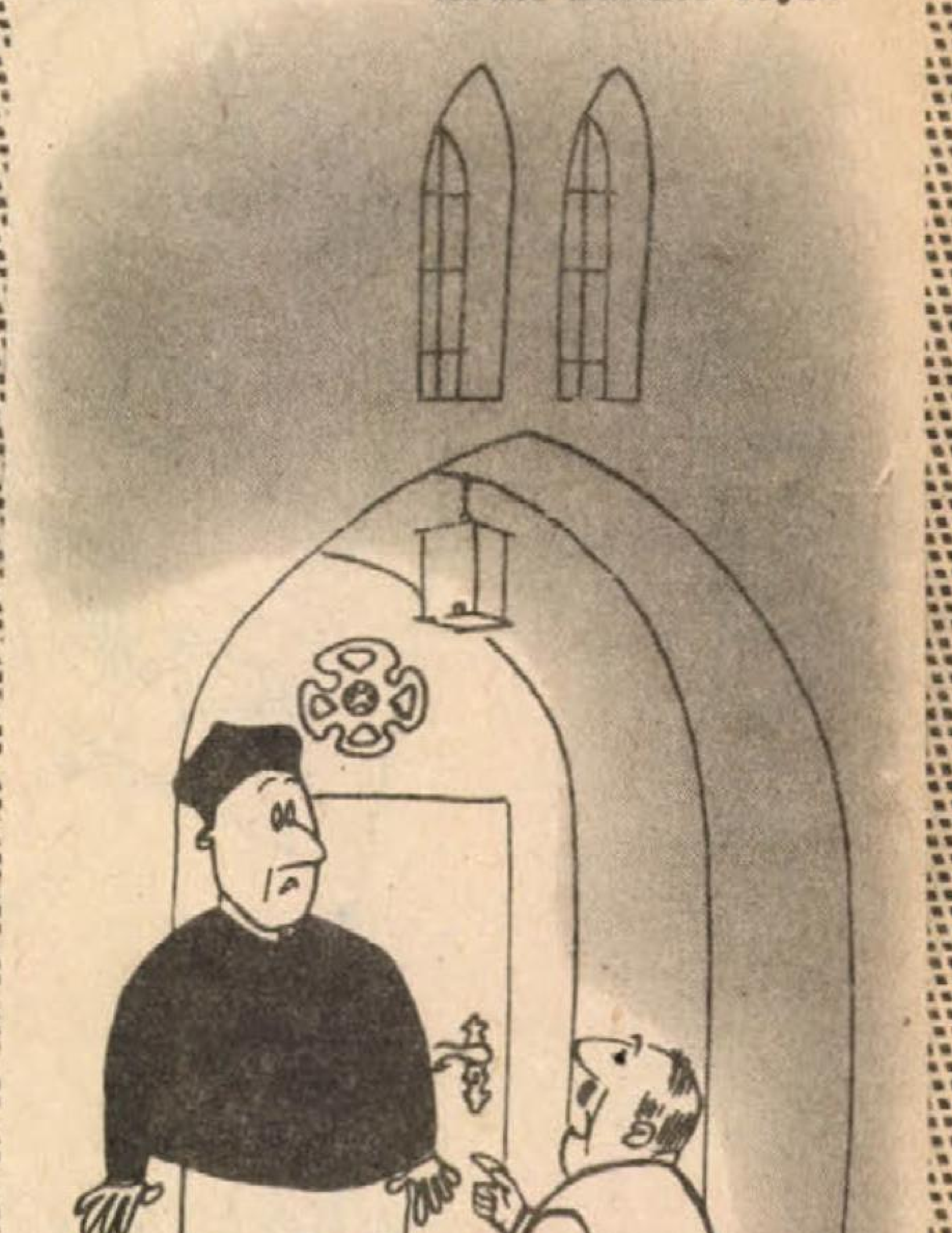
Az asszony erre benyúlt a piros dobozba, és kihalászott egy papirost.

— Tudja, mi ez? — szólt mélabúsan. — Bon. Elemér nyolcszáz forinttal tartozik Zsuzsi kelengyéjének.

Stella Adorján

Világnézeti szintézis

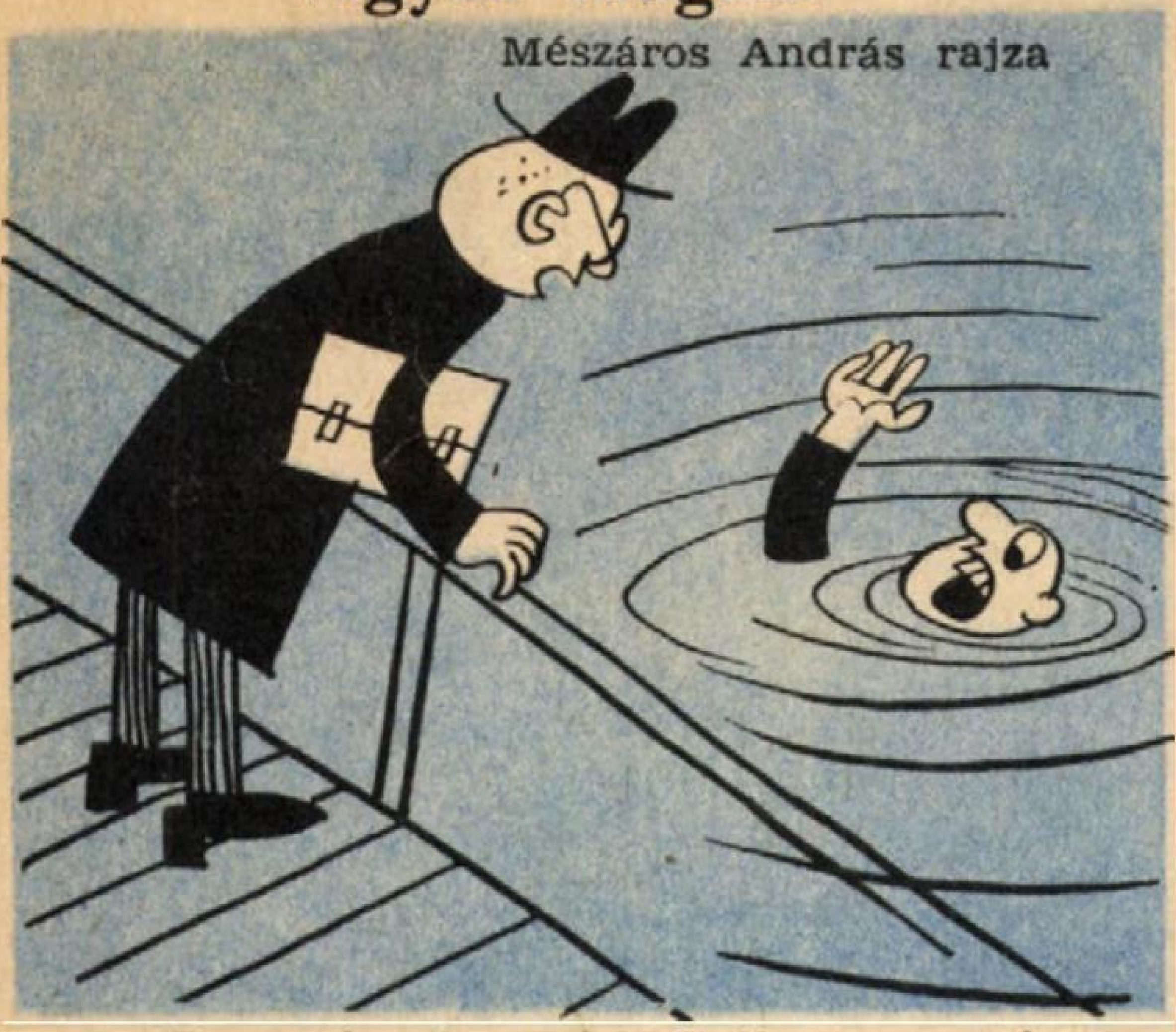
Erdei Sándor rajza

– Mondja, elvtárs, merre lehet itt gyónni?

Vigyáz magára

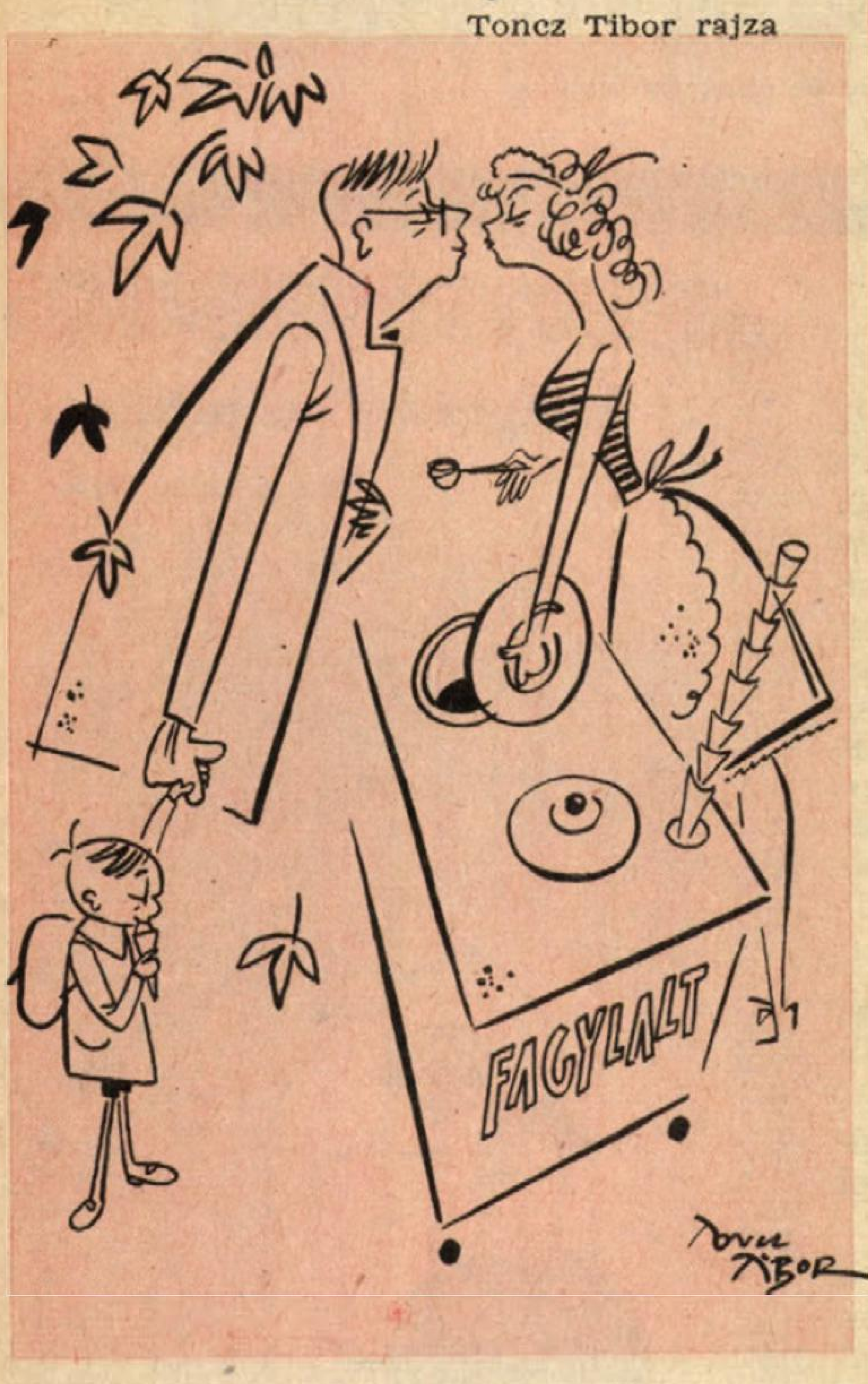
Mészáros András rajza

– Nem tehetek az érdekedben semmit! Azt fogják mondani, azért húztalak ki, mert a barátod vagyok! . . .

Búcsú a nyártól

Toncz Tibor rajza

LEVÉL a gyakorlati pályáról

Tisztelt Uram!

A probléma, amelyet ön szóvátesz, valóban nem olyan egyszerű: Pista fiuk színjeles tanuló, jövőre érettségizik s minden vágya, hogy rádiótechnikus legyen. Ez is gyakorlati pálya — mondja ön — és teljesen egyetért a fiúval: nem muszáj mindenkinek az egyetemre menni. Úgy véli azonban, hogy a gyereket még ennél is gyakorlatibb pályára kéne adni, ahol hamarabb boldogul, korábban és több pénzt keres. Ebben viszont nem tudnak megegyezni, és annál inkább élesedik a helyzet, minél közelebb kerül a gyerek az érettségihez.

Annyi bizonyos, hogy makacs gyerekkel áldotta önt meg a sors. Hiába minden érvelése, a fiú nem változtatja meg elhatározását Pedig ön többféle jobbnál-jobb megoldást javasolt eddig is fia jövőjét illetően! A megátalkodott gyerek vagy nemet mond, vagy csóválja a fejét, ami egybehangzóan azt jelenti, hogy megmarad hóbortos terve mellett s nem enged a rádió-technikusságból egy jottányit sem.

A békesség kedvéért ön pedig már sokat engedett eredeti álláspontjából. Korábban még azt akarta, hogy pincér legyen a fiúból, aki megtanulja, hogyan kell a szakmában tevékenykedni, sürögni-forogni s a kedves vendég kedvében járni. Ön azzal érvelt, hogy a vendéglátóiparban végtelen lehetőségek vannak egy érettségizett, talpraesett fiatalember számára s csupán arra kell vigyáznia, hogy főpincérségnél ne emelkedjék magasabbra a ranglétrán, mert akkor elmarad a borravaló, kevesebbet keres és többet dolgozik.

Amikor meggyőző érvelése hatástalan maradt, arra igyekezett rábírni a fiút, hogy menjen el női fodrásznak, mert ez a szakma is kiváló érvényesülési lehetőséget nyújt egy olyan jóképű, nyúlánk fiatalembernek, mint az önök Pistája. Mert a nők még bőkezűbbek a jó fodrászhoz, mint a férfiak a jó pincérhez — érvelt ön fáradhatatlanul, de hiába. A gyerek újfent csak csóválta a fejét, nemet mondott, s ön úgy érezte, még gúnyosan kuncogott is mellé, majd határozottan közölte önnel, hogy nagyra értékeli

ezt a szakmát is, akárcsak a pincérséget, de a maga részéről nem óhajt „borravalós" pályára lépni.

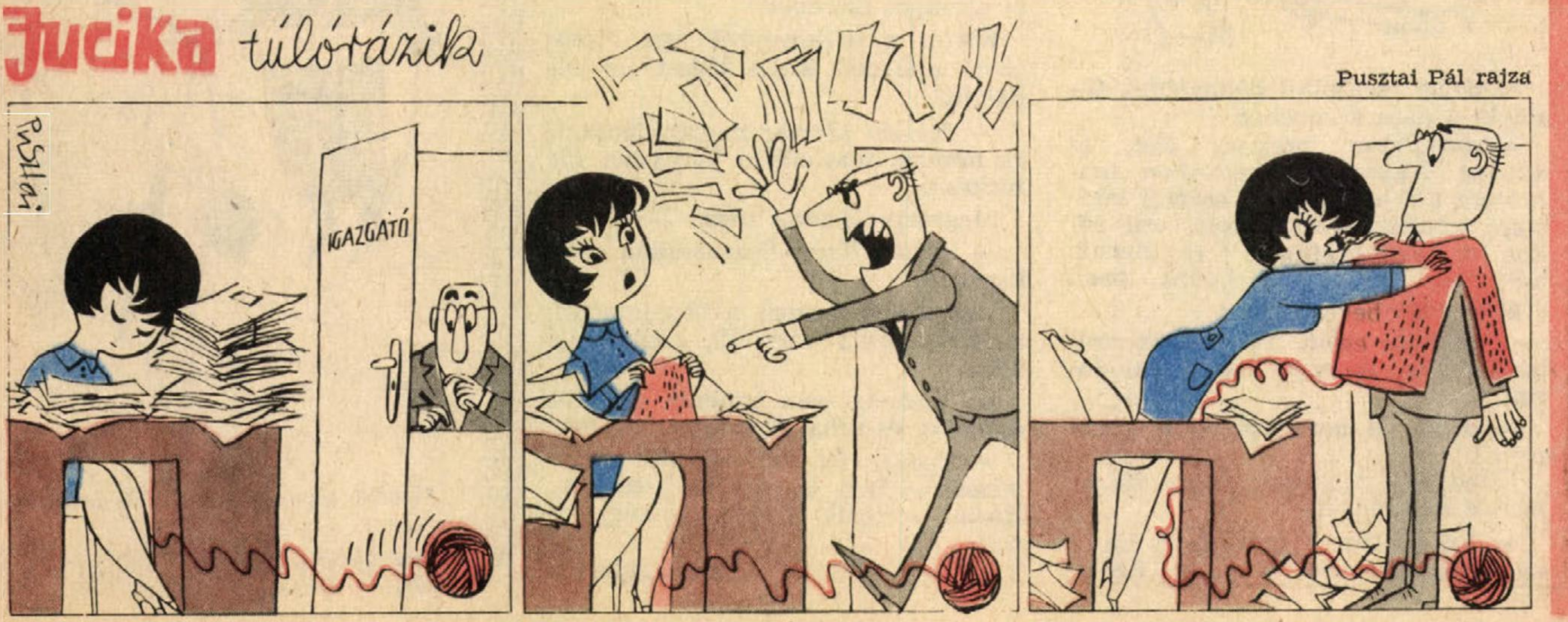
Minthogy ön mindenképpen biztosítani szeretné fia jövőjét, ami egy apának dicséretes erénye, tovább ostromolja a fiút, aki változatlan makacssággal és értetlenül áll önnel szemben. Nem képes felfogni, hogy ön túláradó atyai szeretetből kívánja őt olyan pályára terelni, amelyen — mint ön véli — az áldott borravaló az idők végtelenségéig biztosítja majd a gyerek és összes leszármazottjainak jövőjét. A vita változatlan hevességgel folyik s ön már megelégedne azzal is, ha gebines lenne a gyerekből.

Valóban felháborító, hogy fiával nem lehet okosan beszélni. Makacs és hajthatatlan: mindenáron rádiótechnikus akar lenni. Ne bosszankodjék, tisztelt Uram, sajnos, ilyenek a mai fiatalok . . .

Földes György

Jucika túlóráz

Pusztai Pál rajza

Egy kis fejlődéstörténet

Szűr-Szabó József rajza

Hogyan került az ember a földre?

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

Szeméremsértő állatok

A „San Francisco Chronicle” jelentése szerint Amerikában működik egy szervezet, amelynek a pontos neve: *„Szeméremsértő Állatok Meztelensége Ellen Küzdő Társaság”*. Vezetője ifj. G. Clifford Prout úr. Mint Mr. Prout elmondotta San Franciscóban, fokozódik a harc az állatvilág jobb erkölcseiért. A társaság szakemberei már megfelelő ruházatot terveztek a pucér állatok számára, így például bikini-szerű fürdőruhát a lovaknak, sportnadrágot a kutyáknak, rövid kombinét a teheneknek stb.

Mr. Prout szerint a társaság tevékenysége természetesen nem merül ki pusztán ruhatervezésben. Így például a túlságosan szabadszájú papagájok számára nyelvészeti elvonókúrát szerveznek.

Újabb találmány horkolás ellen

Mivel a békés egymás mellett alvás egyik régi ellensége a horkolás, a történelem legkiválóbb géniuszai már sokféle találmánnyal igyekeztek segíteni a horkoló emberiségen. A legújabb találmány lényege a „Chicago Sun-Times” című amerikai lap szerint nem más, mint a horkolónak elalvás előtt legalább öt percig egy darab fát kell rágnia. Ez a tevékenység annyira elfárasztja az illető állkapcsát, torkát és nyakát, hogy utána már nem tud horkolni.

Sajnos, a találmánynak van egy súlyos hiányossága. Ki mondja meg az illetőnek, hogy horkolni szokott?

Apácából oroszlánszelídítő

Az Associated Press nevű hírügynökség jelenti Londonból, hogy egy 22 éves apáca, név szerint Shirley Farmer, kilépett a Jó Pásztor-zárdából, s elhatározta, hogy oroszlánszelídítő lesz.

Miss Farmer elmondotta a hírügynökség munkatársának, hogy a foglalkozás nem egészen idegen tőle, mert néhány esztendeje, mielőtt még szakított a világi élettel, artista volt, s kígyókkal és majmokkal dolgozott. Azóta megerősödött benne az a meggyőződés, hogy az állatokkal könnyebb bánni, mint az emberekkel.

Moziban

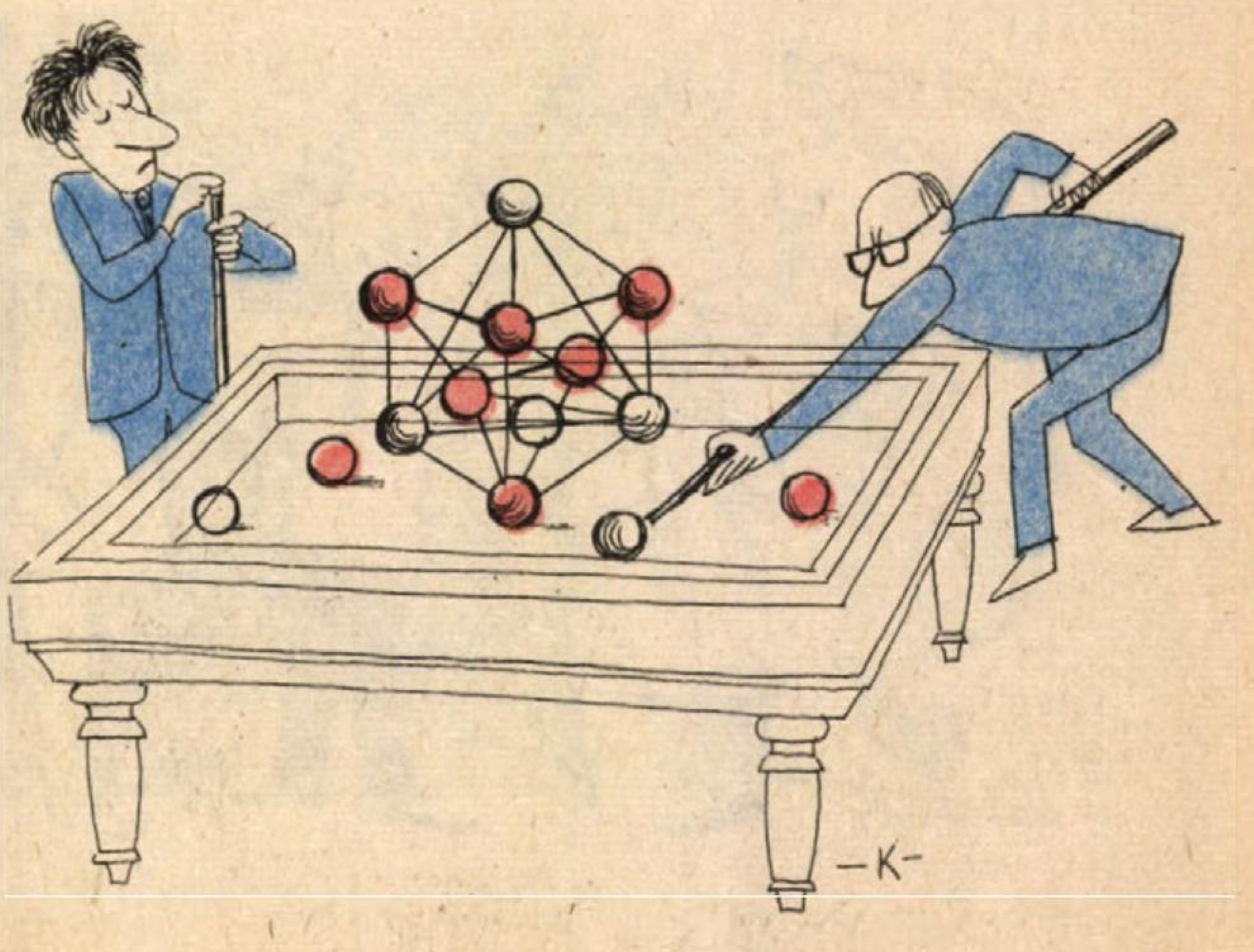
Hegedűs István rajza

– Asszonyom, engedje meg, hogy két lyukat fúrjak a kalapjában . . .

Atomfizikusok klubja

Kaján Tibor rajza

Az egyenjogúság teteje

Az újságban lapozgattam,
Sok-sok képet leltem abban,
Amitől így kiáltottam:
Istókuccse, egyenjog van!
Láttam képen, hogy a gyárban
Darukezelő nő már van.
S van Juliska és Mariska:
Lakatos és forgalmista...

Majd kimentem a vásárba.
Ez az út se veszett kárba,
Mert ott is így kiáltottam:
Teremtuccse, egyenjog van!
Láttam markos férfit itt, ott,
Egyik övet árusított,
Míg egy. másik tagbaszakadt
Kínálta a fakanalat.

Mutatta egy Turi Dani,
Hogy kell foltot tisztítani.

Izomember tenyerébe
Három csákány beleférne,
S mi volt benne? Slágerfüzet!
Annak adta, aki fizet...

Muszkli Miska pultja körül
Az asszonynép ott tömörült,
Alig leltem egy kicsiny rést, —
Oktatta a lapos hímzést...

Sűrű gyűrű közepébe
Belestem, egy férfi képe
Úgy virított, mint az alma.
Az asztalán drótok halma.
Így kiabált, szinte esdve:
— Vedd a csavart, lány, menyecske!
Figyelj rám, s pár forint árán,
Bodor lehetsz, mint a bárány.
Ki ezt veszi, mindig hálás,
Jó a házi ondolálás!...

Szemem akárhová nézett,
Férfi árult törökmézet,
Babát, labdát, tollból majmot,
S az én ajkam így sóhajtott:
— Ezer áldás szálljon rája,
Mennyi sok szép férfi-pálya!

K. Tóth Lenke

MIKOR KEZDJÉK?...

Köztudomású, hogy országos vita folyik arról: ősszel vagy tavasszal kezdődjék-e a következő labdarúgóbajnokság? A hozzászólók relatív többsége a már bevált őszi kezdés mellett foglal állást, — ám nem sokkal kevesebben a tavasz-őszi rendszerre esküsznek. Ismét mások merészebb elgondolásoktól várják a magyar foci verőfényes jövőjét. Ez utóbbi javaslatokból teszünk most közzé néhányat, azzal a megjegyzéssel, hogy véleményünk szerint az alábbi indítványok egynémelyike nem független az egyéni érdekektől. De íme:

Egykettő Félix, totózó: Nekem teljesen mindegy, hogy mikor kezdődik a bajnokság, csak az a fő, hogy a mérkőzéseket hétköznap tartsák. Így a vasárnapi szelvényeken ismét helyet kaphatnának a francia, olasz, máltai és dél-rhodéziai mérkőzések. Ezeken a helyeken ugyanis áttekinthetőbbek az erőviszonyok, mint nálunk, tehát a tippelés is könnyebb volna.

Hírös Ágnes, üdítőital-árus: A bajnokságot június közepén kezdjék és augusztusban fejezzék be. Tartsák a mérkőzéseket a legforróbb napokon déli tizenkettőkor, szüntessék be az üvegek visszaváltását, a pályák büféiben pedig kizárólag sósheringet árusítsanak.

Csicseri II. Bertalan, balhátvéd: Takarékossági szempontok miatt helyesnek tartanám, ha mérkőzéseinket semleges pályákon játszanánk. Kezdődjék a magyar bajnokság Párizsban, folytatódjék Rio de Janeiróban; a hajrát aztán Szocsiban lehetne lebonyolítani. Így megszűnne az a sok fölösleges kiadás, amit a külföldi játékvezetők útiszámlái idáig fölemésztettek, továbbá elkerülhetnénk a rázós vidéki meccseket. Az alapozást a feleségem születésnapja és a nyereségrészesedés kifizetése közötti időpontban, idehaza lehetne megtartani. Végül követelem, hogy emeljék föl a vámkedvezményt, és csökkentsék az egy főre eső edzések számát!

Kis Franciska, feleség: Tiltsák be végre azt a futballt! Szervezzék meg a labdaelvonó-szakrendeléseket, vessenek véget a sportfogadások széltében-hosszában elharapódzott szenvedélyének. De ha mégis muszáj, a bajnoki mérkőzéseket ködös novemberi reggeleken rendezzék meg, csakis munkanapokon.

Birinyi Mihály, vidéki TV-tulajdonos: A bajnoki pontokért téli estéken küzdjenek, villanyfényben, ami-

kor a mezőgazdasági dolgozók jobban ráérnek ilyesmivel foglalkozni.

Sipák Alfonz, laikus: Én ugyan nem tudom, miről van szó, de nem hallgathatok tovább. Kezdjék márciusban, októberben, vagy máskor, bánom is én, csak a lesszabályt szüntessék meg, mert azt nem értem. Az átszervezés tekintetében teljes mértékben egyetértek a főnököm álláspontjával, ennek alapján már most bejelentem igényemet a válogatott mérkőzések jegyeire. Hajrá, NB I; vagy mi.

Gőz Demeter, Fradi-szurkoló: Egyenlő esélyeket mindenkinek! A bajnokságot akkor kezdjék, ha formába jön a csapat — szóval ne mostanában. Lázárt, Korányit, Hádát a válogatottba! Nekünk mikor lesz jubileumunk, és egyáltalán, mi van Albert Flóri Kossuth-díjával?!...

Kaposy Miklós

Pihent elme

Schwott Lajos rajza

– Mit szól az újításomhoz?...

Siker

Hegedűs István rajza

– El sem hiszed, drágám, hogy mennyien bámulják az őszi komplémat!

PYGMALION

Nem igaz, hogy manapság nincsenek csodák. Nagyobbak, mint valaha! Képzeljük csak el, mit szóltak volna az őskorban a rádióhoz, a televízióhoz. Sokkal hálásabban, sokkal alázatosabban leborulva rajongtak volna e csodákért, és nem szídták volna a műsort. Vajon mit adott volna Odüsszeusz egy egyszerű IBUSZ-utazásért, Ar-

chimedes egy szerény típusú elektronikus számológépért, Tell Vilmos egy pisztolyért, Achilles egy sarokvédőért, Ptolemaiosz egy űrhajóért, Neró egy elektromos gitárért, Hannibál egy első világháborús tankért, Platon egy filozófiai lexikonért, Giordano Bruno egy szpektroszkópért, hogy csak néhány példát említsünk. Milyen csodának számított volna akkor egy öngyújtó, egy fényképezőgép, vagy egy radar-készülék. Ama régi időkben olyasféle csodákkal voltak kénytelenek megelégedni az emberek, mint például Pygmalion esete. Az ifjú ciprusi király, aki szabad idejében szobrászkodott, beleszeretett egy maga alkotta női szoborba, s addig könyörgött az isteneknek, amíg azok a szobrot megelevenítették, s Pygmalion feleségül vehette.

Ma már, az űrkutatás korában az ilyesmi nem is számít csodának. Csak a minap történt meg, hogy Mordvinecz Lajos, a fiatal festőművész egy női port-

rét festett. Nagyon tetszett neki a kép, megnézte közelről, megnézte messziről, s megállapította, hogy egészen kiváló képet sikerült alkotnia.

Másnap már megdobbant a szíve, amikor ránézett a képre. Elnevezte Sárinak. Éjszaka felébredt, és így suttogott maga elé:

— Sárikám...

A következő napon egy verset írt a képhez, fel is olvasta neki, mármint a képnek. Este énekelt a kép előtt, majd megkérdezte tőle, hogy tetszik-e neki, mármint ő, a festő. A kép nem szólt semmit sem, a hallgatás pedig igent jelent. Mordvinecz boldogan hajtotta álomra fejét.

Másnap tánclépésben járt az utcán, fütyörészett, dudolgatott. Barátai mosolyogva nézték, majd megkérdezték tőle, hogy mi a neve a leánynak.

— Sárika... — suttogta a festő áhítatosan.

Az érzés annyira elhatalmasodott rajta, hogy úgy érezte, valamilyen határozott lépést kell tennie. Mivel szentül meg volt győződve arról, hogy van olyan festő, mint amilyen szobrász Pygmalion volt, az istenekhez fordult. Elmondta nekik, hogy szívességet kér tőlük. Reményét fejezte ki, hogy méltányolják kérését, sőt hálásan fogadják, hiszen már az ókorban sok volt a hitetlen, manapság pedig aránylag még kevesebben fordulnak segítségért az Olümposz-

hoz, ahol különben síversenyeket szoktak rendezni.

— De ne szaporítsuk a szót, kedves istenek —, mondta a festő —, keltsétek életre Sárikát!

A kérést teljesítették az istenek, Sárika életrekelt, megszólalt, megmozdult, Mordvinecz nyakába ugrott. A festő boldogsága határtalan volt. Sárikát még aznap este elvitte egy kedvelt étterembe vacsorázni.

Az emberek mindenütt utánuk néztek. Különösen Sárika keltett feltűnést. Már azt is figyelemre méltónak találták az emberek, hogy Sárika három karja sokméternyi távolságban lebegett a háta mögött, és az a tény, hogy három szeme volt, s mind a három a baloldalon, csak fokozta az élmény rendkívüliségét. Mordvinecz Lajos ugyanis absztrakt festő volt.

Feleki László

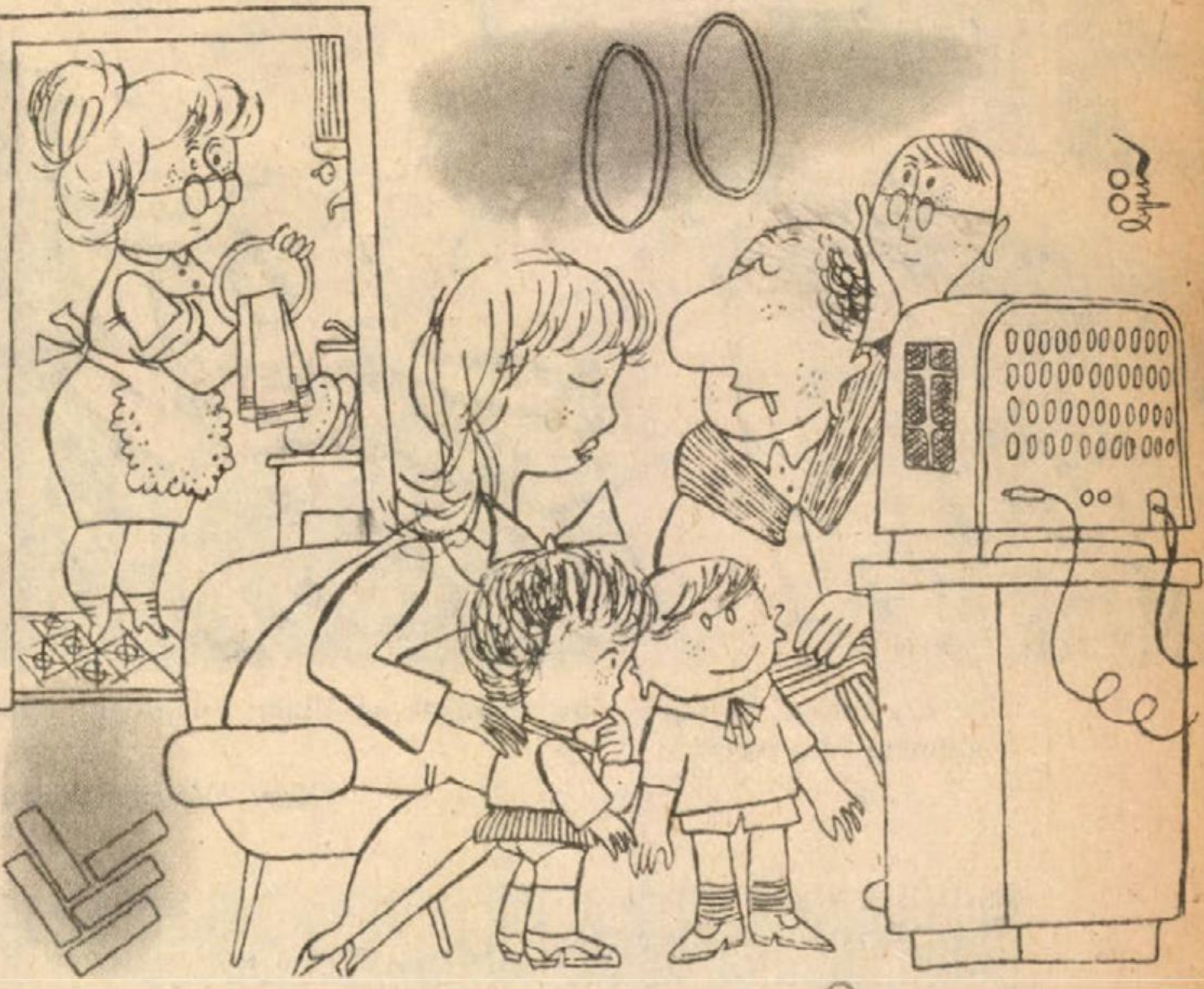
Őszi nátha

Várnai György rajza

Szívküldi...

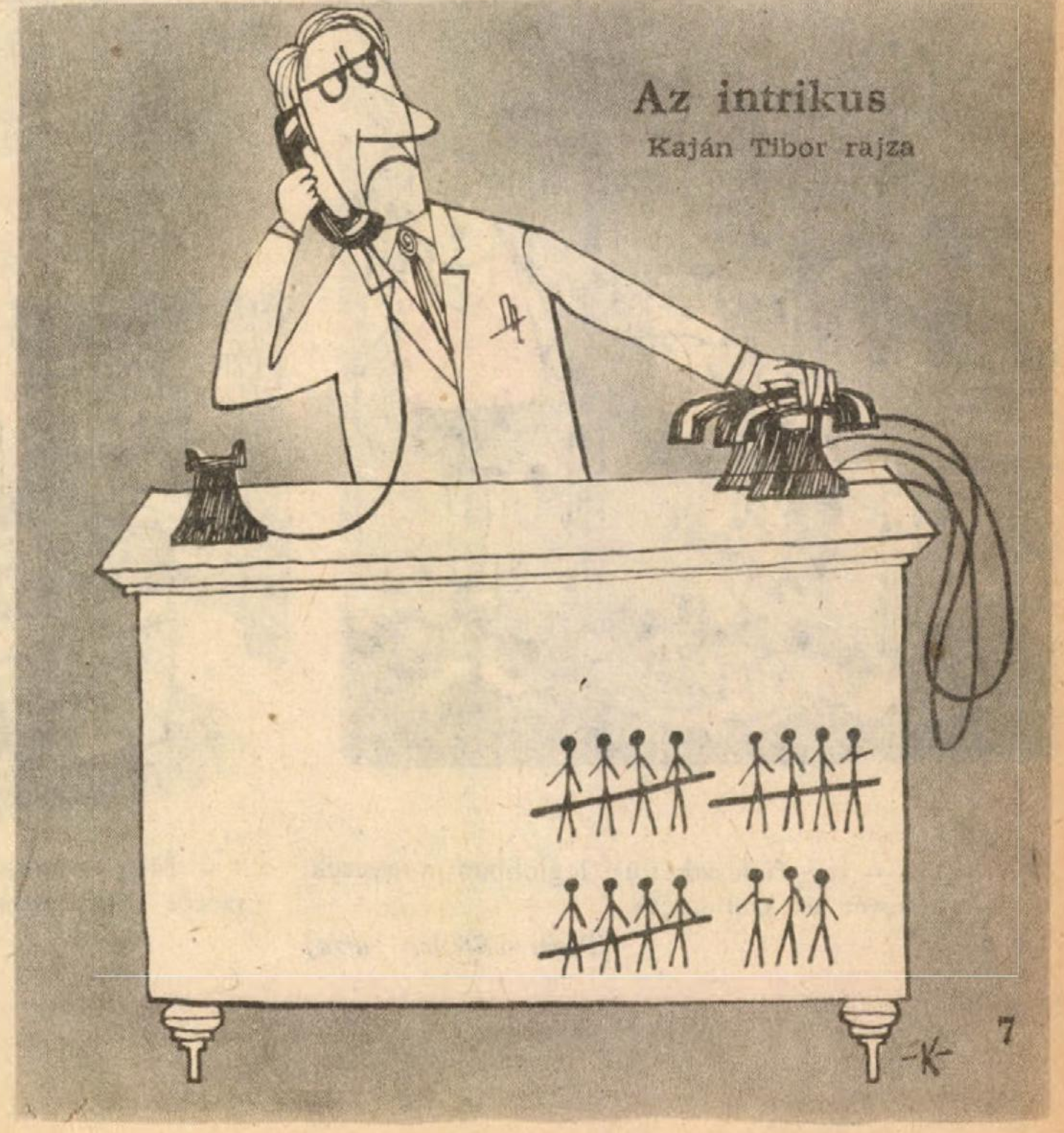
Balázs-Piri Balázs rajza

– Nagymama, hagyja abba egy percre a mosogatást! Hallgassa meg azt a szép dalt, amelyet magának küldünk!

Az intrikus

Kaján Tibor rajza

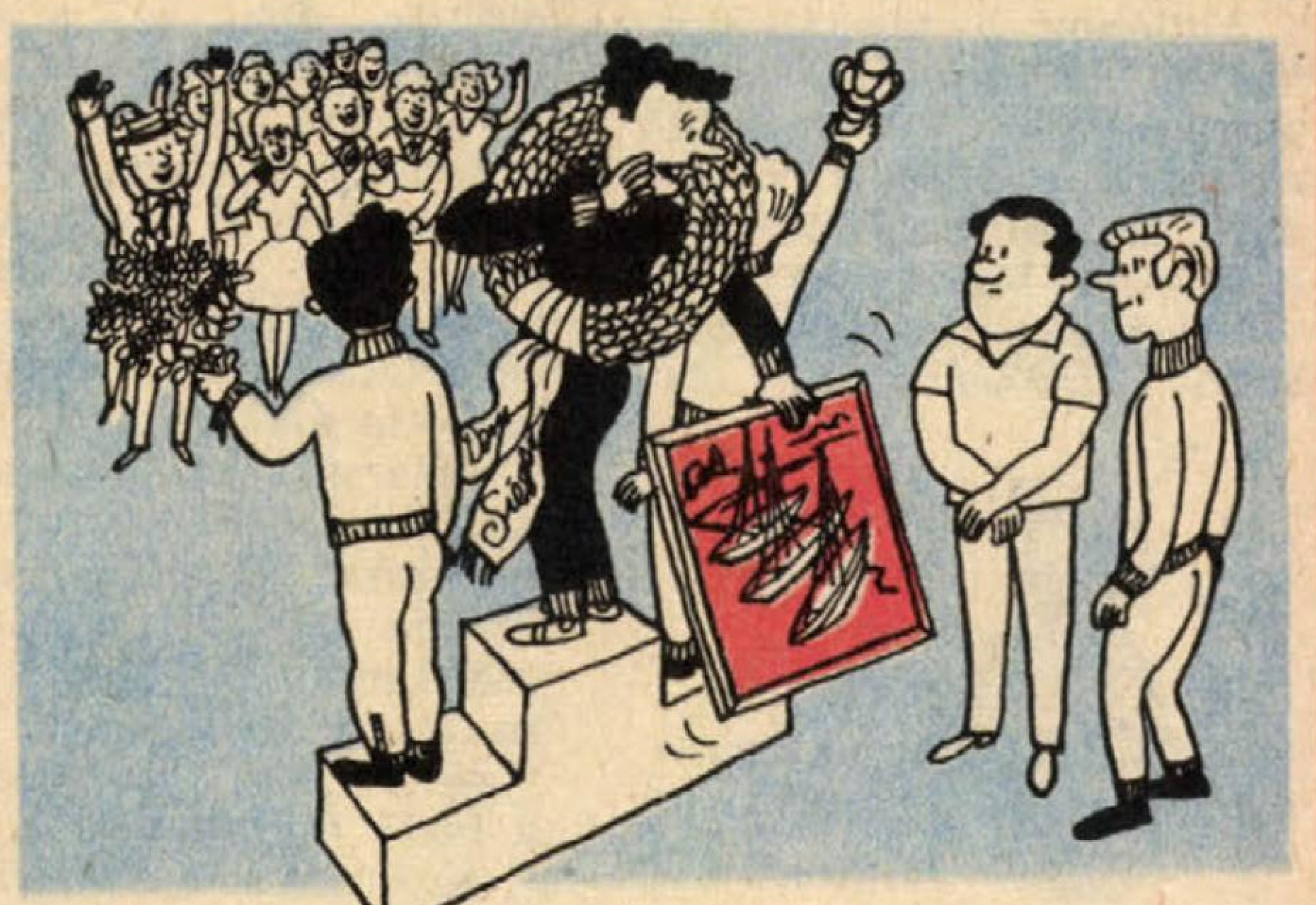

az Eulenspiegel vendégoldala

– Én még vasárnap is úgy vigyázok az állami tulajdonra, mint a szemem fényére! . . .

(Kurt Klamann rajza)

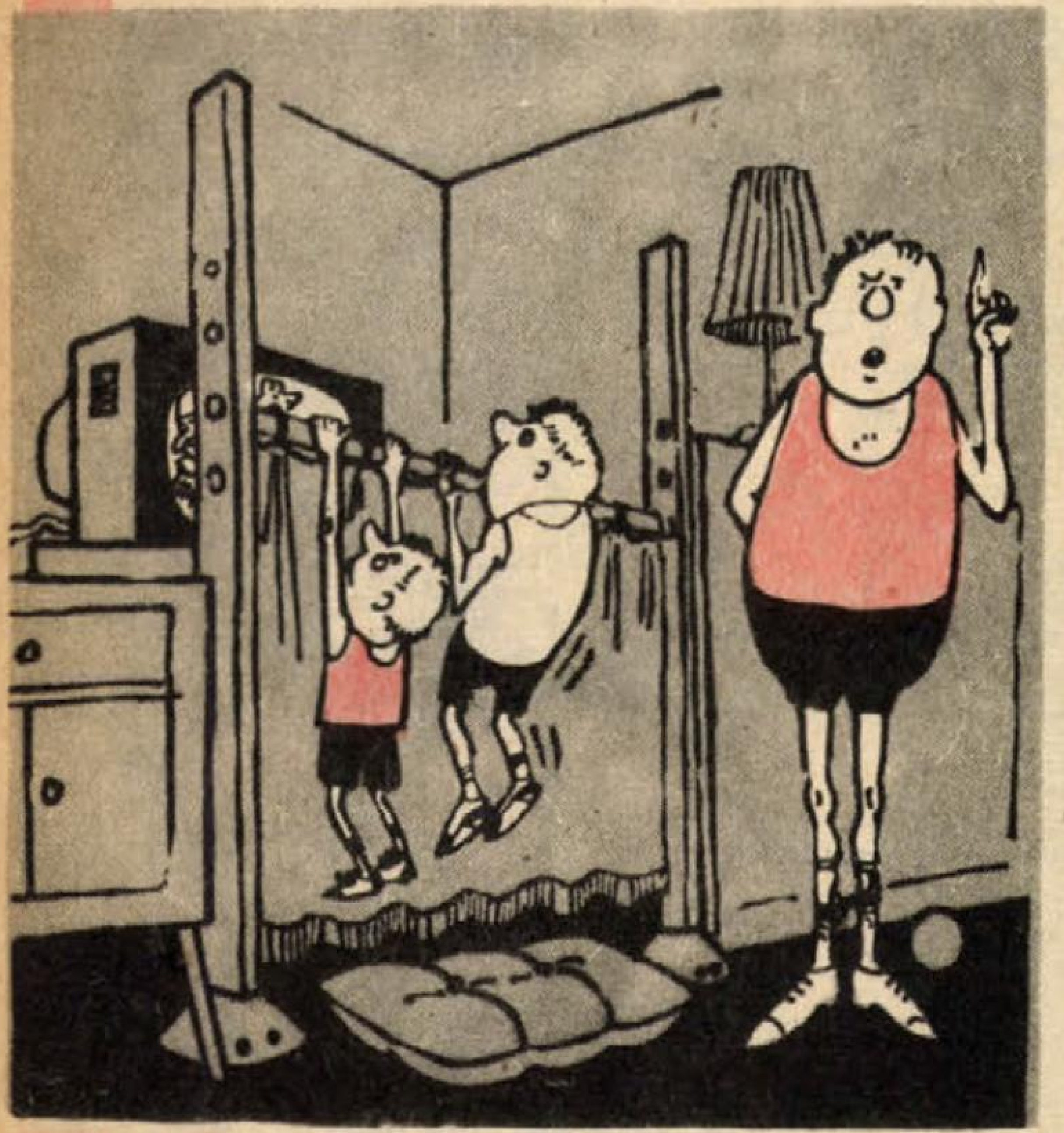
– Ötven márkáért eladó . . . Kinek kell?

(Harri Parschau rajza

– Tudod, mi vagy te? Forgalmi akadály!

(Karl Holtz rajza)

– Így fejleszthetjük legjobban a gyerek testét és szellemét!

(Peter Dittrich rajza)

– Még mindig kételkedik abban, hogy szoros kapcsolatban állok a vidékkel?

(Karl Schrader rajza)

– Húzni, asszonyom, húzni, nem tolni!

(Willy Moese rajza)

EGYMÁSRA TALÁLTAK

Rosták Dénest félelmetesen udvarias embernek ismerték. Nyomasztó jómodora elsősorban abban nyilvánult, hogy mindenkinek minden alkalommal gratulált. Szenvedélyesen böngészte a lapok kisbetűs híreit, és ha valamelyik ismerősének hymenhírére akadt, nyomban tollat ragadott, hogy biztosítsa az illetőt legjobb kívánságairól. Különösen jó napja volt, amikor az újságok kitüntetések adományozásáról számoltak be. Ilyenkor boldog-boldogtalannak menesztett gratuláló sürgönyt vagy levelet. Természetesen sohasem mulasztotta el gyászesetek alkalmából sem az együttérzés kifejezését.

Ha nem akadt gratulálni való, akkor minden ok nélkül az utcán rohamozta meg barátait.

— Gratulálok! — szólt lelkesen.

— Mihez? — hangzott a csodálkozás.

Rosták ilyenkor zavartan mosolygott, és így szólt:

— Remekül nézel ki!

Ezek után nem okozhat meglepetést, hogy amikor egy távoli ismerőse, Kartos Kázmér eljegyezte magát, Rosták rögtön hozzálátott érzelmes-humoros gratuláló levél írásához. A remekmű így hangzott:

„Íme, téged is elért az agglegények végzete. Bevonultál a férjek népes, és méltán irigyelt táborába. Fogadd őszinte sorstársi szerencsekívánataimat, és add át forró üdvözletemet bájos menyasszonyodnak abból az alkalomból, hogy sikerült neki egy eltévedt bárányt a házasemberek akoljába vezetni."

Ezúttal Rosták emberére akadt. Rokonlelket talált a címzettben: Kartos Kázmér éppen olyan volt, mint ő, soha el nem mulasztott udvariassági aktust, és elvből minden levélre válaszolt. Postafordultával felelt az üdvözlő szavakra:

„Kedves Barátom! Meghatottan olvastam szívből jövő soraidat. Ebben a néhány mondatban is a stílus nagy mesterét ismertem fel. Fogadd mind a magam, mint egyetlen Irmuskám soha el nem múló háláját."

Ilyen áradozást nem lehet válasz nélkül hagyni. Rosták nem is hagyta. Máris száguldott a levél:

„Aranyos írásodat köszönöm. Fogadjátok még egyszer szerencsekívánataimat."

Felesleges mondani, hogy a vőlegény sem hagyta magát, és megköszönte a köszönetet, és a megújított szerencsekívánatot.

Így leveleztek szűnni nem akaró lelkesedéssel.

Kartosék legújabb udvariassági válaszát, mint halljuk, a házaspár nyolcéves fiacskája vitte a postára.

(s. a.)

FILMNYELVTAN

VÁRNAI GYÖRGY RAJZA

FÜRDŐRUHÁS LÁNYOK AZ ESKÜVŐN

Angliában régi szokás, hogy egyéni jelleget adnak az esküvőknek, kiemelik a vőlegény vagy a menyasszony foglalkozását. Teniszbajnok esküvőjén a templomból vagy az anyakönyvvezetőtől kijövő ifjú pár teniszütő-boltív alatt halad el, gyeplabdajátékosok fölé hokiütőket tartanak, a testőrség tagjának természetesen kivont kardok alatt kell elhaladnia újdonsült feleségével együtt. A napokban az angliai Bournemouthban Miss Eileen Hart, egy vízirevü görlje ment férjhez, s természetes, hogy az esküvőn megjelentek kartársnői is. Amikor az ifjú pár kijött a templomból, a vízigörlök pillanatok alatt ledobták magukról ünnepi toalettjüket, s a meglepett hozzátartozók előtt már hét ifjú leány állt a lehető legtakarékosabban megoldott csipkefürdőruhákban. Így alkották az ifjú pár díszőrségét. A jelenlevő lelkész azonnal kijelentette, hogy nem tud egyetérteni a tiszteletadásnak és együttérzésnek ezzel a formájával.

Mindenesetre örülnie kellett, hogy nem nudisták kötöttek házasságot.

ÉS MÉG VALAMI

A napokban a Közlekedési Minisztériumban volt dolgom, mert arról volt szó, hogy filmet írjak a gyerekeknek, amelyből majd kiderül, hogy egészségtelen a villamos alá szaladgálni.

A tárgyalást befejeztem és egyszerre csak szíven ütött valami. Ott találtam magam a Hársfa utca 40. számú ház előtt. Ott születtem és ott töltöttem életem első tizennyolc esztendejét. Szép, nagy lakásunk volt a második emelet ötben, alattam az első emeleten terült el a Schatz család, Karcsival az élén, aki legjobb barátom volt, és ő tanított meg tizenkét éves koromban cigarettázni a padláson. Egymás után szívtuk a méregerős Dráma cigarettákat (akkor az volt a Kossuth), míg nem tudtuk, mikor kell abbahagyni. Ebbe az első kísérletbe majdnem belehaltunk, de azóta is vasszorgalommal cigarettázom tovább.

Eszembe jutott Gizike is, első szerelmem, meg Nelly, aki olvasni tanított, mielőtt beírattak volna a sarkon, az első elemibe.

Eszembe jutott apám, aki mindig előbb pofozott, mindig két pofonnal kezdte és csak aztán mondta:

— Figyeld meg milyen nagy pofonokat fogsz kapni!

Megfigyeltem.

Álltam a ház előtt, és megrohantak az emlékek. Kisöcsém, aki igazgató is lett azóta meg főorvos is, de nagyon nehezen indult az üzlete, nem akart hízni és összecsókoltam a súlyokat, amikor kiderült a kis gyerekmérlegen, hogy mégis rászánta magát az életre és hízásba kezdett.

Bementem a házba. Kívül, belül nagyon rossz állapotban van a szülőházam. A sok belövés, meg kilövés sem használt neki. Tele van régi és új sebekkel. Néztem benn a lépcsőházban a márványpadot, amin sírtunk Karcsival, ha rossz volt a bizonyítvány és nem mertünk apáink színe elé kerülni.

Néztem a lakók névjegyzékét, hátha ismerős névre bukkanok. De semmi. Csupa idegen név, sehol egy kedves Csóti vagy Barabás, akik annak idején ott dolgoztak a házban, lakói rangban.

Egyszerre csak az ismerős házmesterlakásból kijött a házmester, és gyanakodva nézett végig rajtam:

— Kit tetszik keresni, kérem? — mondta szigorúan.

A házmester is teljesen idegen volt, nem is hasonlított a régire, aki annyiszor üvöltött ránk, hogy nem szabad ordítani a gangon.

— Királyhegyiék itt laknak? — kérdeztem szerényen.

— Nem laknak itt — mondta azonnal a házmester, fejből, mert úgy látszik, kívülről megtanulta a lakókat.

Itt lesz ezen a házon a márványtábla, halálesetem után — gondoltam, míg néztem a házmestert, aki rokonszenves volt, de nyugtalannak látszott, és nem értette, mit akarok még mindig, amikor már egyszer megmondta, hogy akit keresek, nem itt lakik.

Néztem körül az ismerős terepen:

— Elköltöztek? — érdeklődtem reménykedve.

— Soha nem laktak itt, kérem — mondta a házmester.

Hát ez túlzás. Csak tudom, hogy itt születtem, és a család még hosszú évekig lakott itt, hiszen ide címeztem nekik a leveleimet, amikor kiszaladtam Amerikába.

— Lehetetlen — dadogtam. — Azelőtt, valamikor, biztosan itt laktak a Királyhegyiék. Papa, mama, négy gyerek. Nem?

A házmester most már nagyon ingerülten mondta:

— Ide figyeljen! Királyhegyiék soha nem laktak itt. Érti? Velem ne vitatkozzon. Én vagyok itt a házmester, vagy maga?

Elszomorodtam:

— Az lehet, hogy maga a házmester, de én vagyok a .

(királyhegyi)

Az iskolakerülő

Az öreg Zágler jó pipa volt.

A „Hej, haj, hajnal hasad" elnevezésű éjjeliszekrény művekben dolgozott, idestova negyven esztendeje. Akkor került még a gyárhoz, amikor azt Mühlberger fiai és leányai Családfa RT-nek hívták, s az éjjeliszekrényeket fából készítették, szögekkel meg enyvvel tákolva össze azokat.

Időközben azonban a technika hatalmas bakugrásokkal haladt előre, olyannyira, hogy napjainkban az éjjeliszekrényeket a gyár már előrehántolt atommagokból préselte, lombikokban. Az öreg Zágler vakargatta is a fejét, s ugyancsak tördelte sterilizált gumikesztyűbe bújtatott, gyaluhoz szokott ujjait, amikor a csempézett asztalosműhelyben szabad elektronokból álló fényrészecskékkel kezdték politúrozni a szekrények tetejét. Az öreg Zágler nem értett az egészből semmit. Egyik nap azután hívatta az üzemvezető.

— Nézze, Tóni bácsi — kezdte, felpillantva elektronmikroszkópja mögül. — Maga kiváló, régi dolgozója a gyárnak. Ezért is neveztük ki tíz éve művezetőnek. Dehát, most már elavultak a hajdani módszerek. Így aztán arra gondoltunk, elküldjük magát a holnap kezdődő egyhetes művezető továbbképző tanfolyamra.

Az öreg belekapaszkodott egy spektroszkópba, s cigarettája kiesett a szájából.

— Mégcsak ez hiányzik —, gondolta magában. Tudok enyvezni, gyalulni, kell annak a jó ántikrisztus móniumnak az atommag, de nem nekem, a régi szakmunkásnak.

Az öreg Zágler másnap befeküdt a kórházba, és kivetette a manduláját.

— Ezt a tanfolyamot sikerült megúsznom — morfondírozott a betegágyon —, de mi lesz ezután? No, mindegy, egy évem van még a nyugdíjig, majd csak kihúzzuk addig valahogy.

Tóni bácsi elégedetten baktatott vissza a gyárba. De alig két hét múlva az üzemvezető azzal fogadta: Az Asztalosok Tudományos Egyesületének Éjjeliszekrény Szakosztálya „Automatizálási eljárások az éjjeliszekrényfiók fogantyúinak felerősítésénél" címmel továbbképző előadás sorozatot rendez, ahová a gyár őt javasolja.

Az öreg Zágler arca szürke lett, mint a Patyolatnál mosott fehér ruha. Megköszönte a gondoskodást, azzal visszasietett a kórházba, kivettetni a vakbelét.

Amikor két hét elteltével ismét visszatért, megörült; nem háborgatták többet. Nyugalomban teltek napjai, míg egyik délben meg nem pillantotta a faliújságot. Ez állt az egyik közleményben: „Gyárunk X. és Y. szaktársakat, jó munkájuk jutalmául, valamint tudásuk további gyarapítása érdekében továbbképző tanfolyamra küldi!"

Az öreg Záglert elfutotta a méreg. Felindultan rontott be az üzemvezetőhöz.

— Mondja, kérem szépen! — kiáltotta magából kikelve —, így becsülik itt az idős dolgozókat?! Én talán már nittszöget se érek? Azért gürcöltem negyven évig, hogy most csak úgy egyszerűen kihagyjanak?!

Tóni bácsit alig lehetett lecsillapítani.

Másnap aztán elment iskolába.

Mészöly Gábor

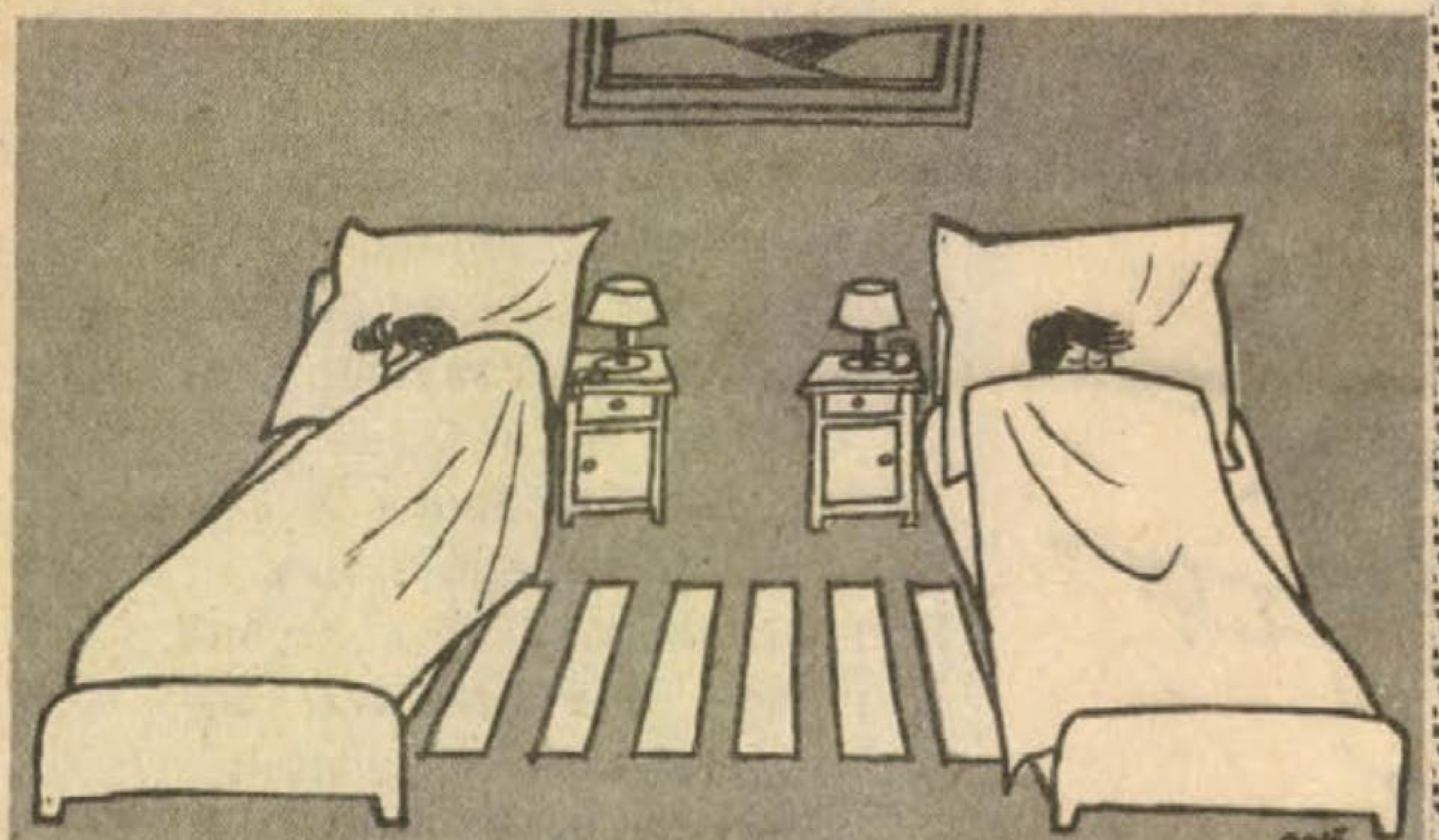

Nem közölhető kéziratot küldtek:

P. Péter, Bp. XXI. — B. Gyula, Bp. XIV., Fogarasi u. — R. Géza, Bp. VII., Damjanich u. — K. Endre, Nyírbátor. — K. József, Bp. IX., Üllői út. — H. György, Sárvár. — K. József, Balassagyarmat. — N. József, Bp. XII., Királyhágó u. — R. József, Soltszentimre. — A. József, Ózd. — É. Ödönné, Bp. XIII., Váci u. — B. Bertalanné, Bp. VII., Alpár u. — S. Margit, Bp. I., Attila u. — P. Endre, Hévíz. — V. János, Bp., Mártírok utja. — B. V. Jenő, Enying. — L. Géza, Bp. VII., Cserhát u. — Sz. László, Bp. I., Attila u. — B. István, Páli. — V. Zoltán, Csorna. — B. Frigyes, Bp. III., Aradi u. — J. György, Bp. XX. — G. János, Bp. I., Alsóhegy u. — K. Ferenc, Bp. XIV., Bácskai u. — Á. Imre, Bp. I., Krisztina krt. — H. Ferenc, Miskolc. — N. József, Jászberény. — P. Judit, Bp. II/a. Budaliget. — B. Gy., Bp. — K. Géza, Bp. II., Gábor Áron u. — S. Éva, Bp. VIII., Sárkány u. — Sz. Éva, Adánd. — R. László, Bp. V., Petőfi S. u. — F. Ferenc, Bp. XIII., Victor Hugo u.

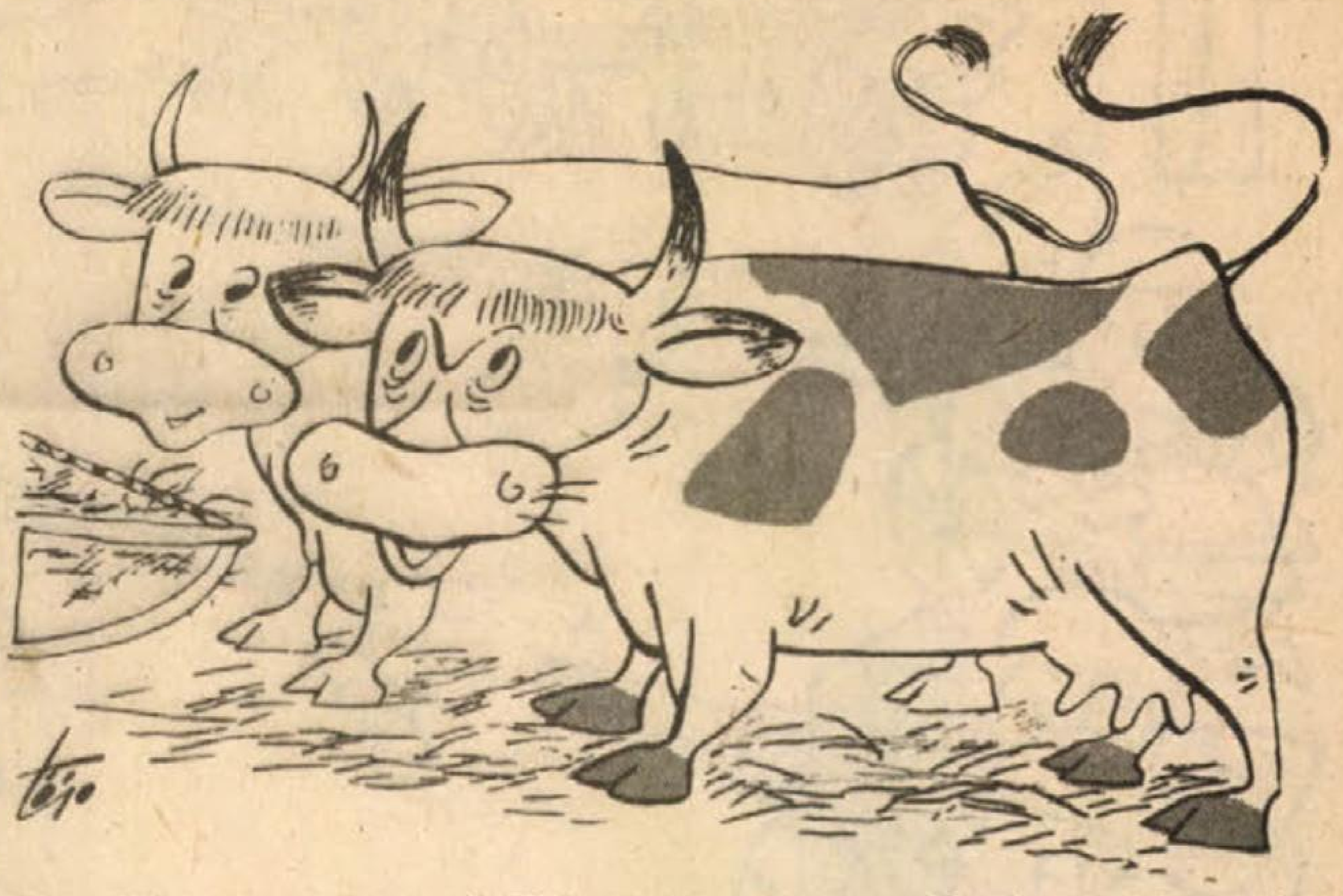
Precíz emberek

Gerő Sándor rajza

A gépesítés hátránya

Török János rajza

– Nem szeretem a fejőgépet, mert nem ordít, ha megrúgom!

Jóhiszeműség

Schwott Lajos rajza

– Mondja, nem látott errefelé ólálkodni egy gyanús külsejű alakot?

Alkalmi vétel

Gerő Sándor rajza

MEGSZŰNIK A VIDÉK

A napokban olvastam a négyszázadik cikket arról, hogy a vidékiek ne költözzenek fel Pestre, valamint arról, hogy milyen remek soruk van azoknak a pestieknek, akik vidékre költöztek. Ha szerényen csak száz emberre becsülöm azoknak a számát, akik egy-egy cikk lelkesítő hatására elhatározták, hogy mégis szerencsét próbálnak a fővárosban, vagy konokul megcövekelik magukat, hogy nem mennek vidékre, akkor rövid időn belül újabb negyvenezerrel gyarapodott Budapest lakossága.

Mit lehetne ez ellen tenni, töprengek magamban, és egyszerre villanásszerűen támad bennem az ötlet, a Nagy Ötlet. Hát persze, milyen egyszerű, kézenfekvő, csodálom, hogy más nem gondolt rá eddig.

Annyi az egész, hogy egyik napról a másikra be kell jelenteni, megszűnik a vidék, és az egész ország Budapestből áll. A vidéki városok, falvak Budapest kerületei lesznek — akár többezer kerület is lehet —, a vonatokat átfestik sárgára, és megszámozzák, mint a villamosokat —, ezentúl az 1253-as villamos jár majd a pécsi kerület felé, —, a MÁVAUT-buszok kékszínűek lesznek, szintén számozással, vagy mondjuk a 6-os busz útvonalát egyszerűen meghosszabbítják Óbudán túl Hegyeshalomig.

Tulajdonképpen ennyi az egész, szinte semmibe nem kerül, és egycsapásra megszűnik a vágyakozás a főváros felé, hiszen mindenki ott lakik, a zalalövői kerület lakosa éppúgy, mint a ferencvárosi. Megszűnik a makacs ellenkezés is a vidékkel szemben, hiszen csupán arról lehet szó, hogy valakit áthelyeznek a főváros egy másik kerületébe, ahová sűrű villamos-,

autóbusz- és repülőközlekedés lesz. Budapest lakossága egycsapásra eléri a tízmilliót, és ezzel a világ legnagyobb városainak a sorába lép.

Az ötlettől felvillanyozottan lefutottam az utcára, hogy lelkendezve közölhessem valakivel felfedezésemet. Már késő este volt, csak Tivadart találtam egy presszó pultjához támaszkodva, ő hajlandó volt egy konyak fejében meghallgatni. Amikor vázoltam elképzeléseimet, Tivadar nagyot nyakalt konyakjából.

— Hülyeség — mondta —, megvalósíthatatlan!

— De miért? — faggattam.

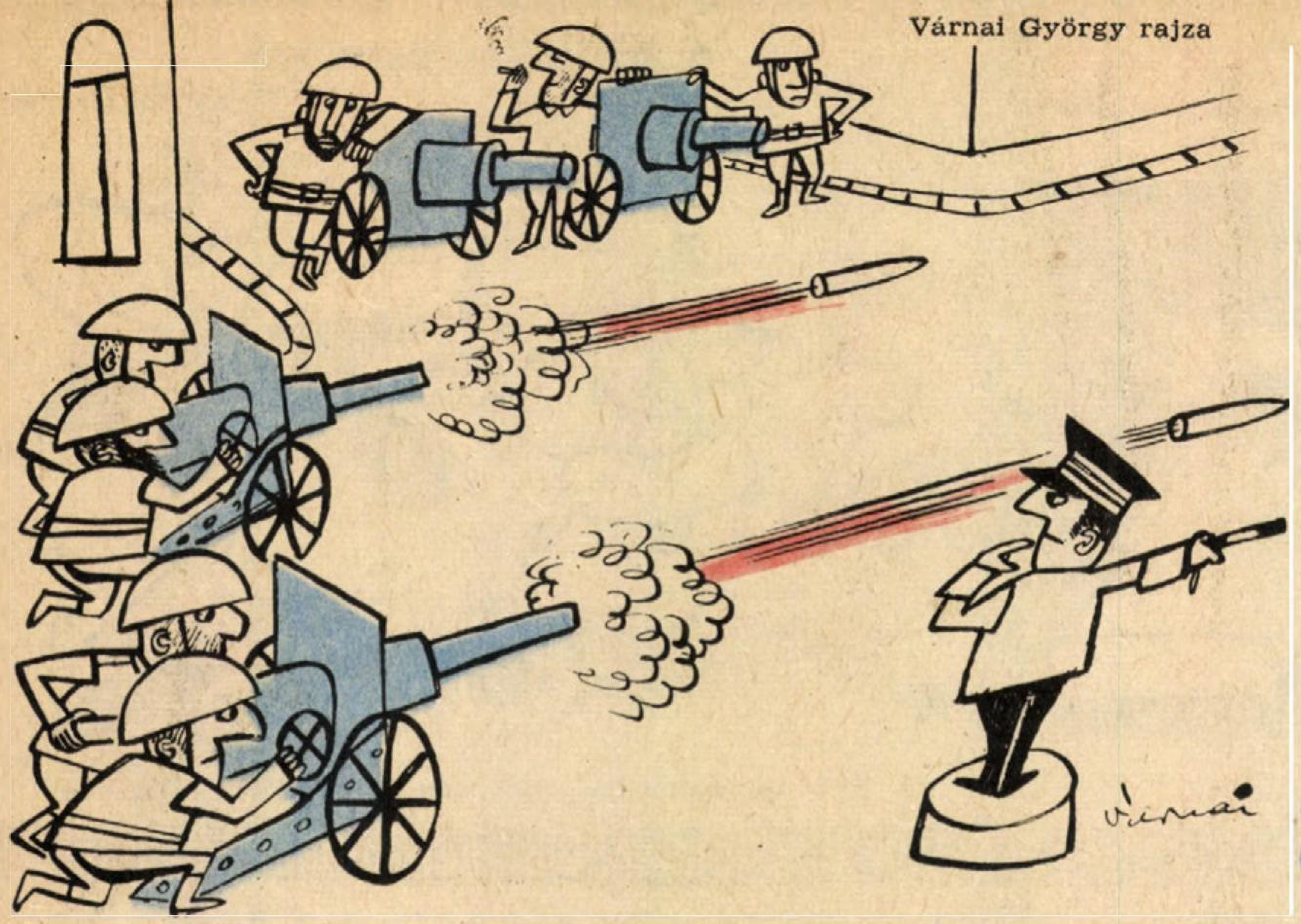
— Megvalósíthatatlan — ismételte Tivadar. — Egygyel nem számoltál. Ha megszűnik a vidék, akkor megszűnik a kiszállás is, és nem lesz napidíj! Csak nem képzeled, hogy ebbe valaki belemegy?!

Minden nagy találmány elcsúszhat egy narancshéjjon. Sóhajtottam, és én is rendeltem egy konyakot.

Tardos Péter

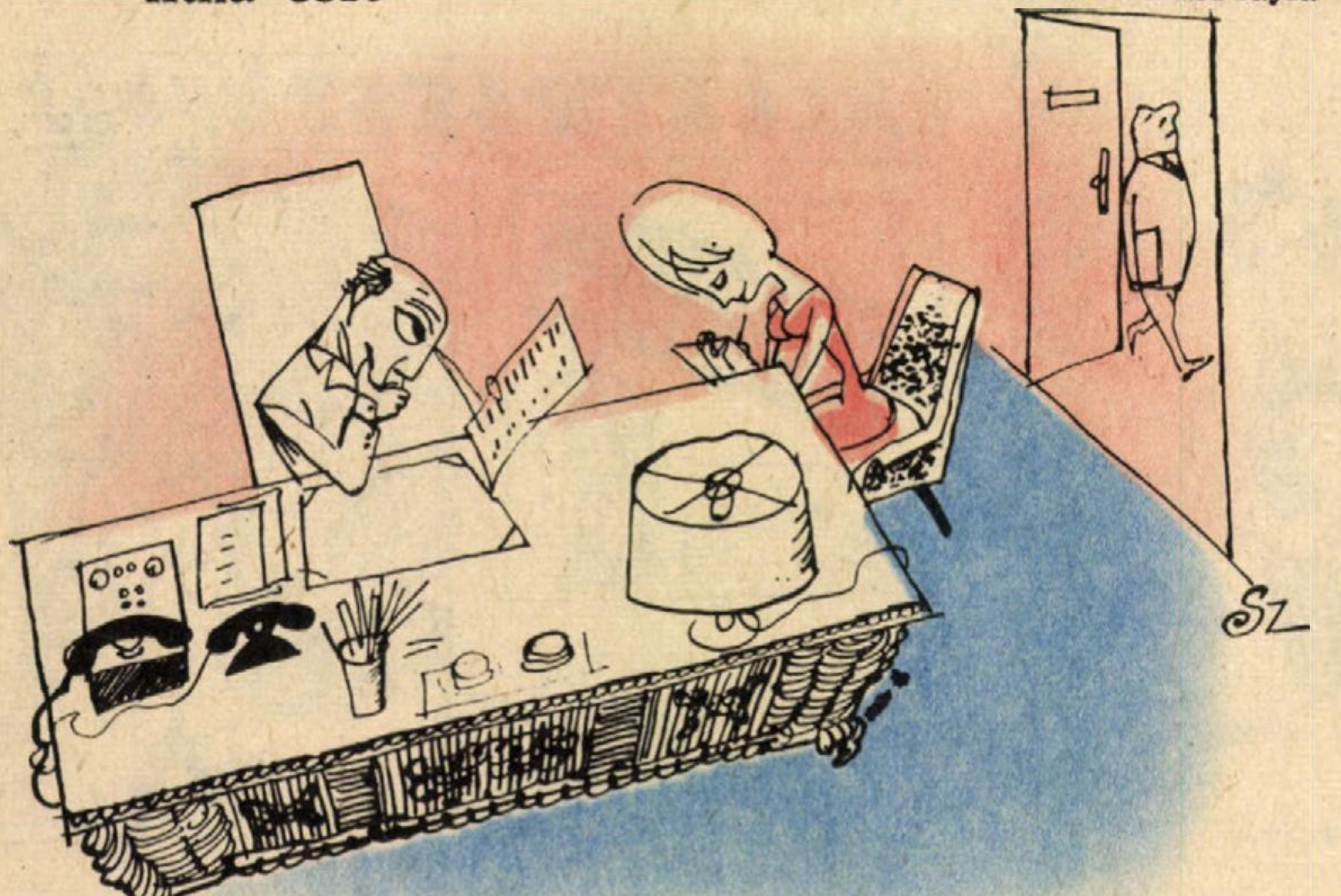
Utcai harcok valahol Dél-Amerikában

Várnai György rajza

Ritka eset

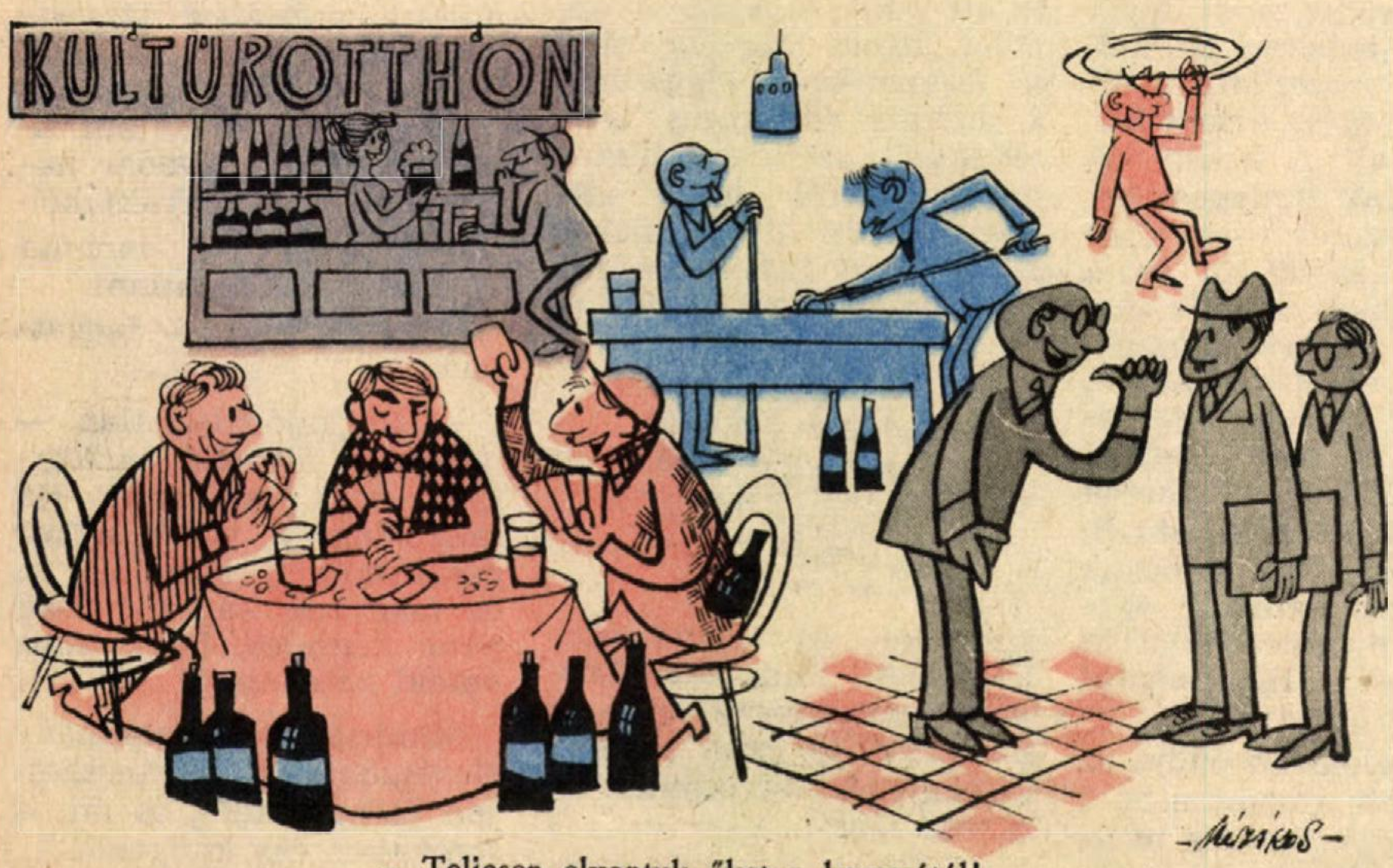
Szűr-Szabó József rajza

– Szegény Kovács! Annyira elgondolkoztam a bíráló szavain, hogy teljesen elfeledkeztem a premizálásáról.

Eredményes munka

Mészáros András rajza

– Teljesen elvontuk őket a kocsmától!

A HUMORISTA KISTESTAMENTUMA

Ganges, Jordán, Brámaputra:
Fölkészültem a nagy útra!
Konfuciusz, Láó — cse,
Nem örülök cseppet se.
Jónás, Buddha, Mohamed:
A humorista messze megy.
Mózes, Dávid, Ézsajás,
Az élet egy villanás.
Luther, Kálvin, János Husz,
Béfellegzett nékem, slussz!
Szent Habakuk, bölcs atyánk,
Kihunyok, mint gyertyaláng.
Hej próféták, dicső szentek,
Jól elbántak vélem kendtek!
Ne búsuljak, — azt mondtátok —,
Mert a földi lét csak átok,
S dicsőségtek, hogyha zengem,
Halhatatlan lesz a lelkem.
De mit ér az örök lélek,
Ha én magam már nem élek?!
Kis angyallá az ég felken,
s dús nektárban fürdik lelkem,
Higgyétek el, mit sem ér ez,
Hogyha testem már nem érez!
Mit ér dicsfény, zengő hárfa?
Bíborfényű mennybe zárva
A humorista búsan jajgat:
Nem csókol már női ajkat.
Minden vigasz üres malaszt!
Ha a halál érte szalaszt:
Király Dezső el fog menni
S mi vár majd rá? ... A nagy semmi!
Hogyha elnyelt az enyészet:
Ördög vigye az egészet!

Király Dezső

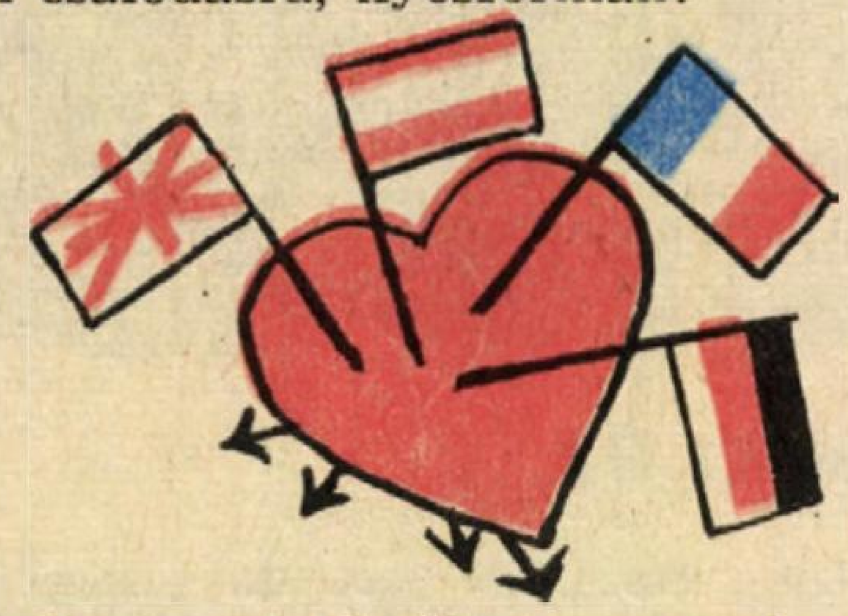
Kandi Klára balesete

Nagykanizsán, 1868-ban jelent meg *az első és utolsó női élclap* „Kandi Klára" címmel. Ez a forradalmi újítás nagy feltűnést keltett országszerte nemcsak a hímnemű élclapok táján, de az akkori magyar társadalom minden rétegénél is.

A lap első számában az „Aurélia" név mögé rejtőző szerkesztőnő így jelentette be a lap elindulását:

Felléptél hát végre valahára
A színpadra, bájos Kandi Klára,
A világnak nagy bámulatára,
S papák, mamák méltó haragjára.

A haragvó papák és mamák azonban két éven át kénytelenek voltak tűrni Kandi Klára csipkelődéseit, aki — valljuk be —, elsősorban a férfiak ugratásában élte ki magát. Többek között például megállapította, hogy a különböző nemzetiségű férfiak miképp reagálnak a szerelmi csalódásra, ilyesformán:

„Az angol utazik, a spanyol mérget iszik, az olasz énekel, a német eszik, a francia táncol, és a magyar borba fojtja bánatát."

De a kövér Jircsák nénit is tollára tűzte Kandi Klára, amikor megírta, hogy férje nógatására elment az orvoshoz fogyasztó orvosság céljából.

— Legjobb fogyasztás a torna — válaszolta a doktor, mire Jircsákné megkérdezte:

— Milyen testgyakorlatot tudna ajánlani a doktor úr?

— Tudja mit, asszonyom, rázza a fejét...

— De drága doktor úr, én csípőben akarok lefogyni.

— Akkor rázza a fejét, ha másodszor kínálják meg az ebédnél.

A kanizsai Kandi Klára pályafutására egy egész ártatlan kis gúnyversike volt döntő befolyással. A fukarságáról ismert volt zalai alispánról írt egy kis bökverset „Fukardi úr szerelme" címmel, amiért az alispán betiltotta az első magyar hölgyélclapot, amelynek címlapján pedig az a mottó díszelgett: „Tiszteld a nőket!"

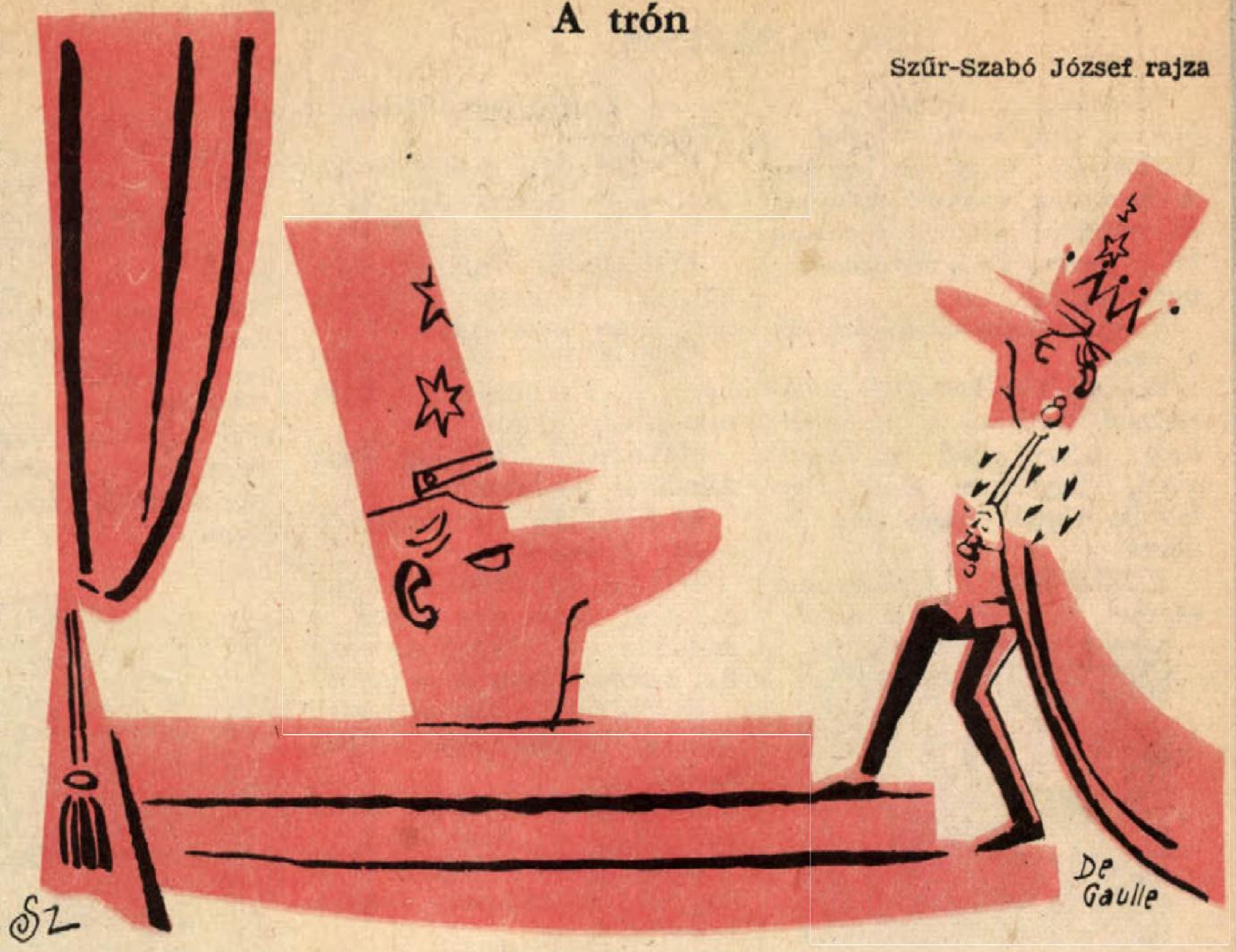
Hát az alispán úr nem respektálta ezt a mottót, mert nagyon szíven találta az őt kifigurázó alábbi kis versike:

Milyen kedves férj Fukardi,
Szeretettel csüng nején,
S hogy cipőt ne kelljen venni,
Azért hordja tenyerén.

Győri Illés István

A trón

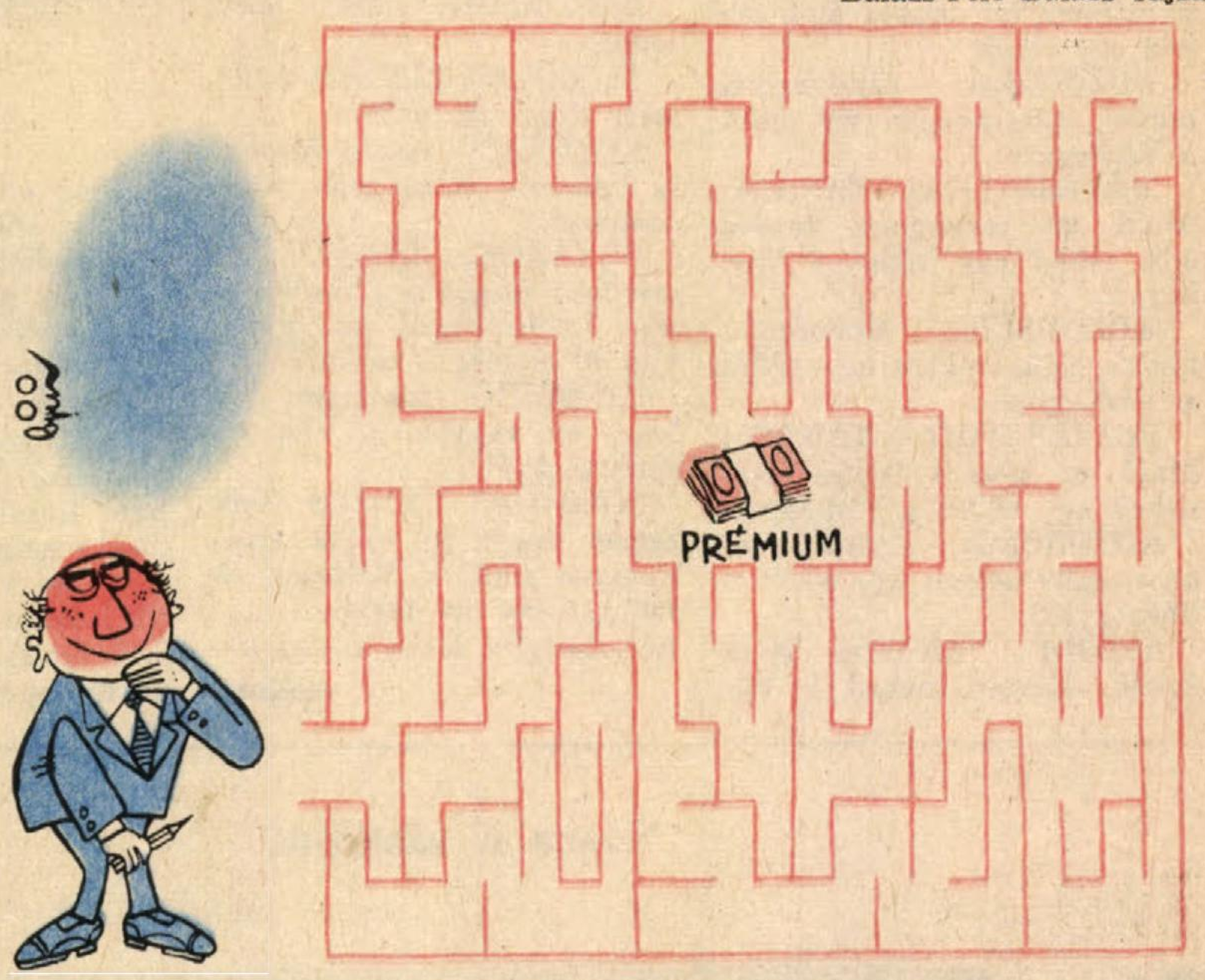
Szűr-Szabó József rajza

De Gaulle uralkodó szerepet akar.

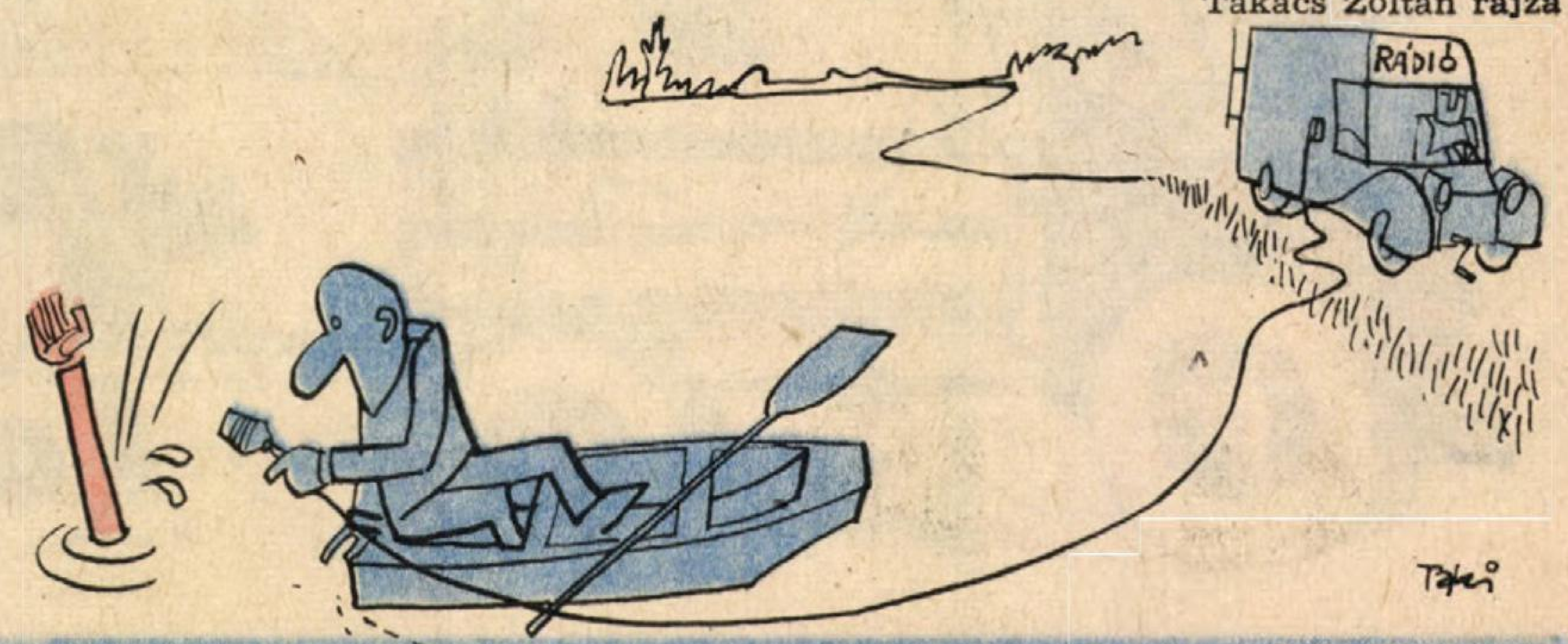
Valahogy mindig hozzá lehet jutni...

Balázs-Piri Balázs rajza

A szorgalmas kellékes

Takács Zoltán rajza

— Szükség lehet rá valamelyik hangjátékban.

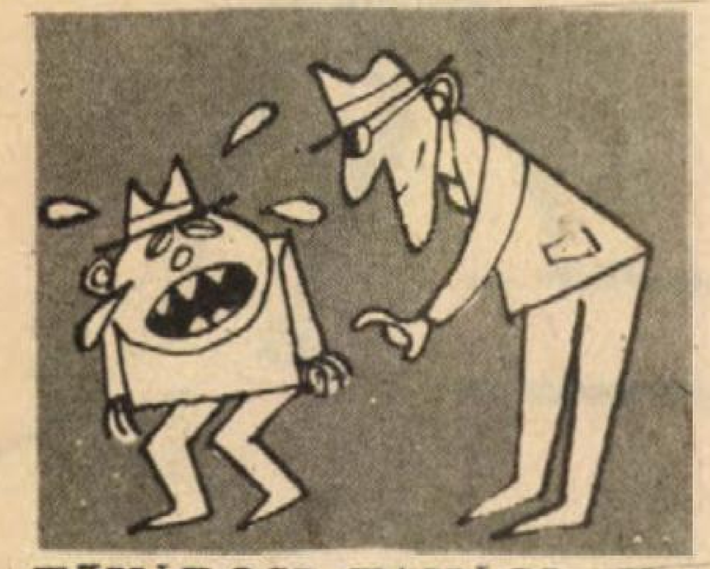
ÍGY KÉPZELEM

Olvastam az újságban: folyik a vita, legyen-e sikló a Várhegyen, vagy ne legyen? A közönség nagyon szeretné, ha majdan siklóval mehetne fel a Várba, de a Fővárosi Tanács ellenzi.

Megpróbáltam elképzelni ezt a vitát:

FŐVÁROSI TANÁCS *(a közönséghez):* Nem is kérdezed, hogy lesz-e sikló a Várhegyen, vagy nem lesz? Úgy látszik, téged semmi sem érdekel...

KÖZÖNSÉG: Dehogynem érdekel... Lesz? Nem lesz?

FŐVÁROSI TANÁCS: Nem lesz.

KÖZÖNSÉG *(dorombolva):* Legyen!... Építs nekem egy siklót a Várhegyre!...

FŐVÁROSI TANÁCS: Majd a mátészalkai tanács épít neked egy siklót.

KÖZÖNSÉG: Mátészalkai tanács, építs nekem egy siklót a Várhegyre!

MÁTÉSZALKAI TANÁCS: Majd az esztergomi tanács épít neked egy siklót a Várhegyre.

KÖZÖNSÉG: Esztergomi tanács, építs nekem egy siklót a Várhegyre.

ESZTERGOMI TANÁCS: Majd az aszódi tanács épít neked egy siklót a Várhegyre.

KÖZÖNSÉG: Aszódi tanács, építs nekem egy siklót a Várhegyre!

ASZÓDI TANÁCS: Nem építek. Építsen neked a Fővárosi Tanács egy siklót a Várhegyre.

KÖZÖNSÉG: Fővárosi Tanács, építs nekem egy siklót a Várhegyre!

FŐVÁROSI TANÁCS *(dühösen):* Hányszor mondjam még, hogy nem építek?

KÖZÖNSÉG: Na, igazán! Légy jó kis tanács... Építs nekem egy siklót!

FŐVÁROSI TANÁCS: Nem építek és punktum!

KÖZÖNSÉG *(összeteszi a kezét):* Piti-piti!

FŐVÁROSI TANÁCS: Nem és nem! Nem elég neked a szökőkút a Margitszigeten! Azt hiszed, lopom én a pénzt?

KÖZÖNSÉG: Ha szeretnél, építenél nekem egy ici-pici siklót!

FŐVÁROSI TANÁCS: Most már elég volt! Nem építek!

KÖZÖNSÉG: Akkor itt hagylak! Elköltözöm Ceglédbercelre!

FŐVÁROSI TANÁCS: Ne fenyegetőzz! Ne fenyegetőzz!

KÖZÖNSÉG: Legalább azt mondd meg, miért nem építesz siklót a Várhegyre?

FŐVÁROSI TANÁCS: Azért!

KÖZÖNSÉG: De miért azért?

FŐVÁROSI TANÁCS: Azért, mert ellenzem, na!

KÖZÖNSÉG *(sírva kirohan és becsapja maga után a városkaput).*

FŐVÁROSI TANÁCS *(kimerülten megtörli a homlokzatát, aztán kiszól az ajtón):* Van itt valaki a sajtótól?

ÚJSÁGÍRÓ *(szerényen be):* Igen, én vagyok... Van valami újság?

FŐVÁROSI TANÁCS: Van. Éppen nagy vita folyik arról, legyen-e sikló a Várhegy oldalán, vagy ne legyen...

(Az újságíró lázasan jegyez).

(mikes)

Nincs meg az összhang

A műszaki és építési követelményeknek megfelelően az ajtókat részben jobbra nyílónak, részben balra nyílónak gyártják. Az ajtókra szerelendő az úgynevezett 7-es és 8-as biztonsági zárakat ugyancsak ennek megfelelően kellene készíteni.

Úgylátszik, csak balfelé nyíló ajtókhoz készítik a zárakat, mert a szaküzletekben jobbra nyíló zárat nem lehet kapni.

Nemcsoda, ha emiatt a szerelő vállalatok a jobbfelé nyíló ajtókat zárhiány miatt nem tudják a vállalt határidőre szállítani.

Nem lehetne a biztonsági zárakat összehangolni az ajtókkal?

I. ker. Építő
és Szerelőipari KTSZ
Somló György
részlegvezető

Drága ajánlat

Az autószifonok patrondobozában cédula hirdeti, hogy a szifonhoz szükséges pótalkatrészek olcsón beszerezhetők. Nekem mindössze egy kis rugót, meg egy gumit kellett volna vásárolnom, ami fillérekbe kerül. Hónapokig jártam a debreceni üzleteket, de mindenütt azt ajánlották, hogy vegyek egy komplett szifonfejet: „csak 41 forint". Hiába mondogattam, hogy az én szifonomnak a feje még kitűnő állapotnak örvend, a szakboltosok nem tudtak külön rugót és gumiszelepet adni.

Miért akarják megvetetni velem a 41 forintos szifonfejet, amikor nekem csak két apró alkatrészre van szükségem? És miért nem tartanak a szaküzletek pótalkatrészeket?

P. Z.
Debrecen

VAJH KI Ő?...

Több évtizede töröm a fejemet, ki lehet az a személy, aki egyenruhában, táskával a vállán elém áll és azt mondja: „Kérem a jegyeket! Ahol még nincs kezelve..." stb.

Eleinte norvég heringhalásznak gondoltam, aki éppen a szabadságát tölti az Alpokban. Később több utastársammal megtárgyaltuk a problémát, és a többség úgy döntött, hogy az illető állásnélküli biciklibajnok, aki a nagy görög—spanyol szótárt állítja össze. De nem! Az emberi elme is tévedhet, bár kristálytiszta logikával igyekszik megfejteni a titkokat.

Most végre megtudtam, ki az az egyenruhás illető, aki a villamoson táskával a vállán a *jegyeket kezeli.* Ugyanis ennek a titokzatos embernek a mellén újabban megjelent egy csinos zománcjelvény, és erről a jelvényről egyszerű olvasással megtudjuk, hogy ő: „Vonatvezető".

Vége tehát a heringhalászlegendának, nem lesz kész a spanyol—görög szótár, hisz az illető, amint a jelvényéről kiderült, vonatvezető. De ha ez így van, akkor miért nincsenek a munkahelyükön? Miért lógnak? Miért nem vezetik a vonatot Széplak-Alsótól Zamárdi felé? Vagy ezt a villamoskalauzi munkát talán társadalmi munkában végzik ezek a derék vonatvezetők? Lehetséges volna az, hogy talált tárgyként hevert több láda ilyen jelvény az FVV raktáraiban és hogy ezeket kiosztották a kalauzok között? Mert arra még gondolni sem merek, hogy valaki ilyen feliratú jelvényeket csináltatott a kalauzoknak pénzért. De ha mégis így cselekedett, akkor volna egy javaslatom: az illető csináltasson a saját pénzén még pár ezer jelvényt a pesti kávéfőzőnők mellére ezzel a felírással: „Hajóács".

Csillag Miklós

Haza a vásárból

Gerő Sándor rajza

Vége a kiküldetésnek.

SLAWOMIR MROZEK

LOVACSKÁK

El kellett egyszer utaznom N. városába, családi ügyben. Névtelen levelet kaptam onnan; a benne hemzsegő helyesírási hibák arról tanúskodtak, hogy írója ritkán forgatja a tollat. A becsületes ismeretlen közölte velem, hogy nagyatyámnak, az 1863. évi felkelés hősi halottjának hamvait eltávolították az ottani díszsírboltból, az állami méntelep igazgatójának rendeletére, aki titkárnőjének földi maradványait helyeztette oda. A titkárnőről mindenki tudta, hogy az igazgató kedvese volt. A levél írója nemcsak hogy a nevét hallgatta el, de azt is értésemre adta, hogy így is sokat kockáztat, amikor ezt a tényt tudomásomra hozza.

Gyorsan kértem két napi szabadságot, s elutaztam N-be. Soha nem jártam ebben a városban azelőtt. Első utam az állomásról a helybeli sírásóhoz vitt. De nem találtam otthon, mert — miként felesége tájékoztatott —, épp a kovácshoz ment lovat patkoltatni. Elhatároztam, hogy megvárom, s leültem egy padra, a temetőfal tövében. Végre felbukkant az ösvényen a sírásó. Hatalmas, mogorva ember volt, s egy lovat vezetett a zablájánál fogva; tulajdonképpen nem is lovat, hanem egy szép, csillogószőrű kis pónit. A póni vadonatúj patkói meg-megcsendültek az útjába akadó köveken.

Mikor a sírásó megtudta, miért jöttem, még jobban elkomorult; mérges pillantást vetett rám, s kijelentette, hogy nem tud a dologról semmit. Aztán hátat fordított nekem, s eltűnt a temetőkapu mögött.

Így hát a Városi Tanácsba indultam. A ház előtt, egy cövekhez kötve, kicsiny lovacska állt. A tanácselnök fogadott; megmondtam, milyen ügyben jöttem. Válaszul körülményes mentegetődzésbe fogott, rengeteg elfoglaltságára hivatkozott, s mikor nem tágítottam, más húrokat kezdett pengetni:

— Nem tudom, tisztában van-e azzal, hogy a Városi Tanács már úgyis határozatot hozott, miszerint az ön nagyatyja helyére egy XVIII. századbeli haladó költőt temessünk el? Föltételezem, hogy nem vonja kétségbe e lépés helyességét?

S fürkészőn nézett a szemembe.

Felháborodva hagytam ott a Városi Tanácsot, s egyenest a Járási Tanácsba siettem. Az elnök energikus, tiszta tekintetű fiatalember volt. Mikor beszámoltam neki előző látogatásom eredményéről, ő maga is osztotta felháborodásomat.

— Igen, még nagyon sok a fogyatékosság alsóbb szerveink munkájában. Igen. Az ön nagyatyja? Igen, hallottunk a dologról egyet s mást. Igen, iparkodunk tisztázni... De...

— ... De?

— De ez bizony időbe telik, igen, bizonyos időbe...

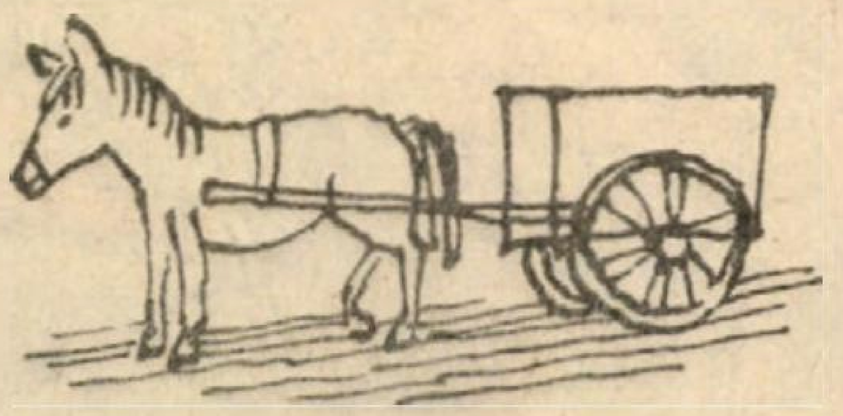
E pillanatban a szomszéd helyiségből élénk, harcias nyerítés hallatszott; e nyerítés csakis a póninak nevezett törpe lovacskától származhatott.

Az elnök tekintete nyugtalanul rezdült meg. Szívemet baljós előérzet szorította össze. Megfordultam és kiszaladtam.

Pónilovas sírásó, póniló a Városi Tanács előtt, s most ez a nyerítés a Járási Tanácsban! Kezdtem lassan összefüggést keresni e lovacskák s ama ellenállás közt, melybe lépten-nyomon ütköztem, valahányszor tisztázni akartam néhai lovaskapitány-nagyatyám ügyét. Igen, úgy látszik, valamilyen kapcsolat van a törvényesség megszegése és az aprófajtájú lovak között. Lehajtott fejjel indultam el a Népfront-Bizottság felé. De mikor odaértem, földbegyökerezett a lábam. A kapu előtt egy bricska állt, s két gyönyörű, fajtiszta póniló volt elébe fogva. Sarkon fordultam, s elindultam szép csendesen visszafelé.

Csakhamar megállapítottam, hogy a helybeli ügyész gyermekei póniháton járnak iskolába. Átugorva a kőkerítésen, a helyi Földműves Szövetkezet elnökének konyhakertjében parányi paták nyomait fedeztem fel. A Csemegebolt vezetője is boldog póniló-tulajdonos volt egy idő óta. De mi hasznom mindebből? Vereségem tudatával hagytam el N. városát. Az állomás előtt egy rendőr igazoltatott. A rendőr is póniháton ült.

Csupán néhány hónap múlva akadt meg a szemem a következő újsághíren: „Az N. városbeli Állami Méntelep igazgatóját fegyelmi úton áthelyezték D. városába, az állami tulajdon bűnös tékozlása miatt.

A kiküldött népi ellenőröket azzal akarta megvesztegetni, hogy egy-egy pónilovat ajánlott fel nekik."

Nem sokkal ezután azt a hírt kaptam, hogy nagyanyámat, a női egyenjogúság hajdani harcosát, erőszakkal eltávolították a D. városbeli Aggok Házából, az Állami Méntelep igazgatójának kívánságára, aki saját nagyanyját helyezte el ott, egy hajdani klondikei prostituáltat. Elutaztam D. városába. Az Aggok Házában egy liliputi házmester nyitotta ki előttem a kaput. Egy hatalmas söröslovat vezetett a zablájánál fogva.

Szó nélkül sarkon fordultam, s hazautaztam.

Lengyelből fordította Kerényi Grácia

Beküldött RAJZOK

Új autó-típus

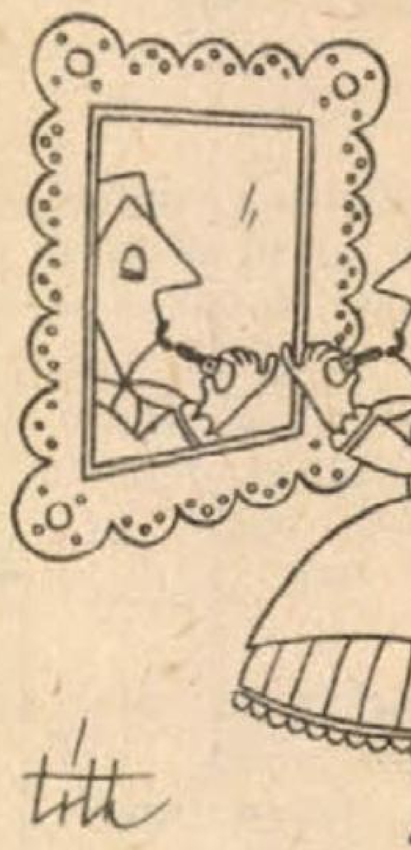

— A legújabb konstrukciónk! Karambol után is megtartja az eredeti formáját!...

Szellemi összhang

Mai pingáló asszony

Fejlődik a falu

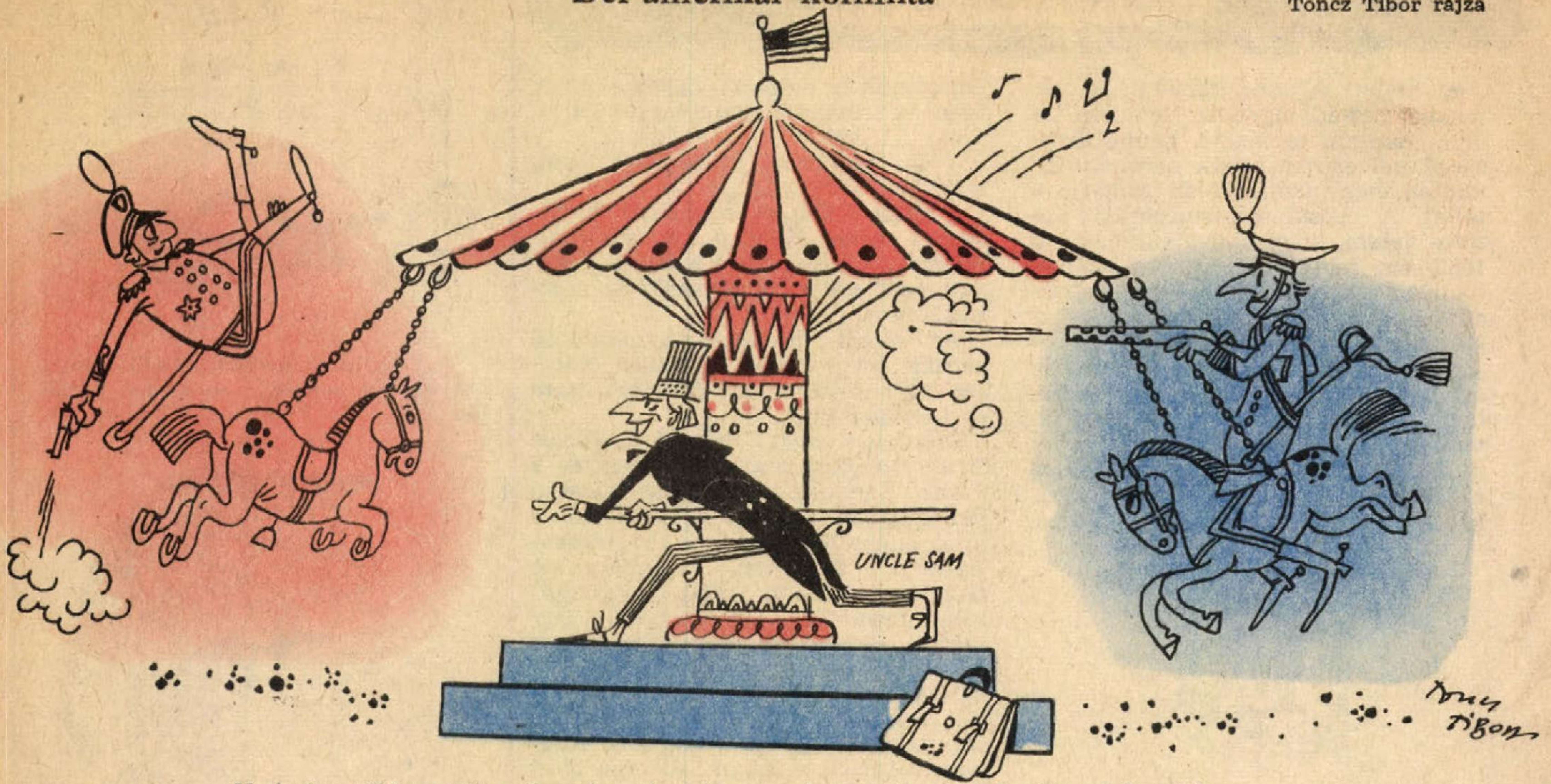

Elegáns nő

Dél-amerikai körhinta

Toncz Tibor rajza

Uncle Sam: Kérem, tábornok urak, csak pufogtassanak nyugodtan, mintha itt sem lennék! ...

Pesti tudósítónktól

Olasz pszichológusok behatóan foglalkoztak azzal a kérdéssel, hogy a zenei tevékenység milyen testi megerőltetést kíván. Megállapították, hogy a Tosca levéláriájának eléneklése ugyanakkora erőt igényel, mint egy 250 méteres síkfutás.

Nem egy tenoristával találkoztam már életemben, aki úgy énekelte a Tosca levéláriáját, hogy helyesebben tette volna, ha az ária eléneklése helyett 250 méteres síkfutást végez.

*

Csuklós korszakban élünk. A csuklós autóbuszt a csuklós villamos követte, s most azt olvasom, hogy Salzburgban a lámpaoszlopokat akarják csuklóssá átalakítani, hogy ha egy autó nekiütközik, engedelmesen meghajoljanak.

Nem kellene faiskolákban csuklós élőfákat kitenyészteni az országutak szélére?

*

Lehet, hogy túlfűtött fantáziám van, de szeretnék egyszer egy olyan filmet látni, amelynek íróját így jelentenék be a vásznon: *„Saját ötletéből, saját novellájából írta ...”*

f. l.

A humor könyvéből

MIKSZÁTH KÁLMÁN képviselői beszámolójának közönsége a szakadó esőben egy ablaktalan, gyéren megvilágított hodályba szorult, ahol nagy türelemmel hallgatta meg az akkori kormánypolitika kevéssé meggyőző védőbeszédét.

— Köszönöm, hogy ilyen nagy számban kitartottak — nyugtázta hallgatói türelmét az írópolitikus.

— Beszéljen csak tovább, képviselő úr — szólalt meg egy borízű hang a hodály mélyéből. — Még mindig esik!

*

LABORFALVY RÓZA rövid pórázon tartotta a súlyos betegségéből felépült Jókait. Csak azt engedte meg, hogy egy-egy kiszemelt barát társaságában időről időre horgászni járjon a lágymányosi Duna-ágba. Egy ilyen alkalommal az író óriási csukát fogott, amelyet barátja szemeláttára nyomban visszadobott a folyóba.

— Elment az eszed? Egy ilyen csukát visszalöksz?! — kiáltott a barátja.

— A feleségem nem szereti, ha nagy halakat vásárolok — magyarázta az író.

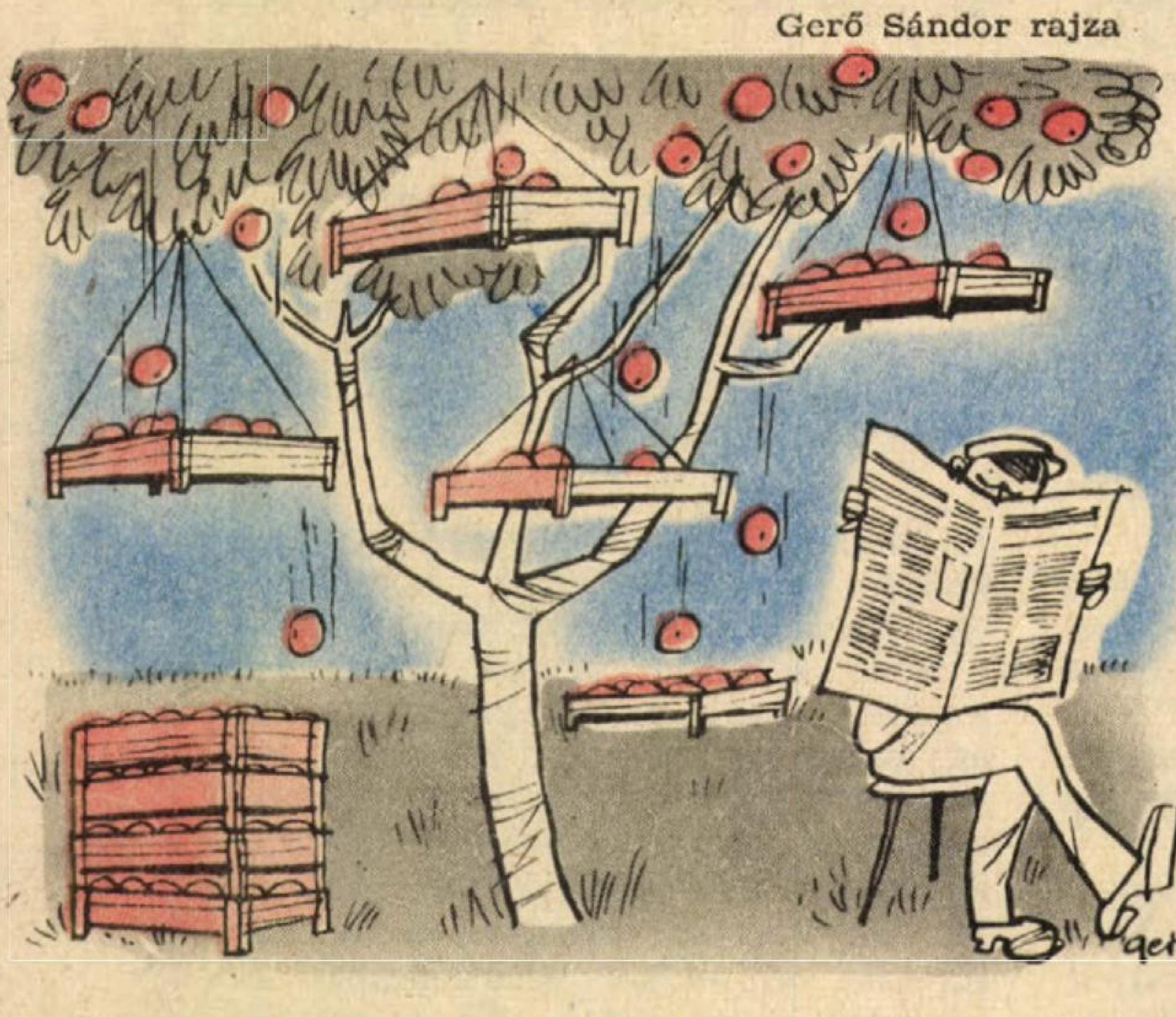
— De hiszen fogtad, nem vásároltad!

Mire Jókai mélabúsan így zárta le a vitát:

— Persze, hogy fogtam. Mi ketten tudjuk ezt. De próbáld vele elhitetni!

Érik az őszibarack

Gerő Sándor rajza

Egyszerűsített eljárás.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.5205 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.